

SZITTYAKÖRT

a HUNGARISTA SZELLEM Lapja

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

47. ÉVFOLYAM 12. SZÁM

2008. DECEMBER

ÁRA: 280 Ft

Scott Speidel: HOGYAN SEMMISÍTETTÉK MEG A ZSIDÓK JOE McCARTHY-T? (6. oldal)

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS:
A NEMZETI ŐRSEREG
KIRÁLYHELMECEN
2. oldal

JOHN TAIT:
OBAMA, A VILÁGKORMÁNY
ESZMÉNYI ELNÖKE
3. oldal

GEORGE LINCOLN ROCKWELL:
A PROPAGANDA
MŰVÉSZETÉRŐL
12. oldal

ZSIDÓ CSALÁDI ÉRTÉKEK
15. oldal

Major Tibor:

ISMÉT KARÁCSONY VAN

Karácsony napján – a legnagyobb keresztény ünnepek egyikén – a reménytelen jövőbe nézés helyett visszafelé nézünk életünk országútján és emlékezünk régi karácsonyokra és felnézünk a hidegen sziporkázó csillagok mögötti ismeretlen mennyország felé és reménykedünk. Mert mit is írt Krúdy Gyula valamikor a mennyországról?

„Mi a mennyország? Dal a daltalanoknak. Látás a vakoknak, boldogság azoknak, akik örökké szenvednek. Otthon azoknak, akik örökké bujdosnak. Hit a szerencsétlen hiteleneknek. Az Isten csókja azoknak, akiket sohasem csókolt meg senki.”

Lassan úgy érezzük, hogy már csak a csillagok mögötti mennyország ad nekünk reményt és hitet, mert a trianoni békediktátumban szétroncsolt hazánk helyzete, a félszázados bolszevista uralom és a napjainkban is tartó kultúra- és társadalomrohasztó zsidó-liberalizmus a reménytelenség fekete hamujával szórta be lelkünket.

Reménykedtünk a nyugati civilizációban. Reménykedtünk a dómokat, városokat építő Európában. Bizakodtunk az európai szolidaritásban, hogy egyszer majd mégis győznek ezek a valamikor számunkra oly csodálatos fogalmak. És azután, ahogyan múltak az évek, ahogyan mindig csonkig égtek karácsonyfáinkon a picinyke gyertyák, úgy fogytak a remények, úgy égett csonkig bennünk a hit az európai közös gondolatban és a kölcsönös segítségnyújtásban.

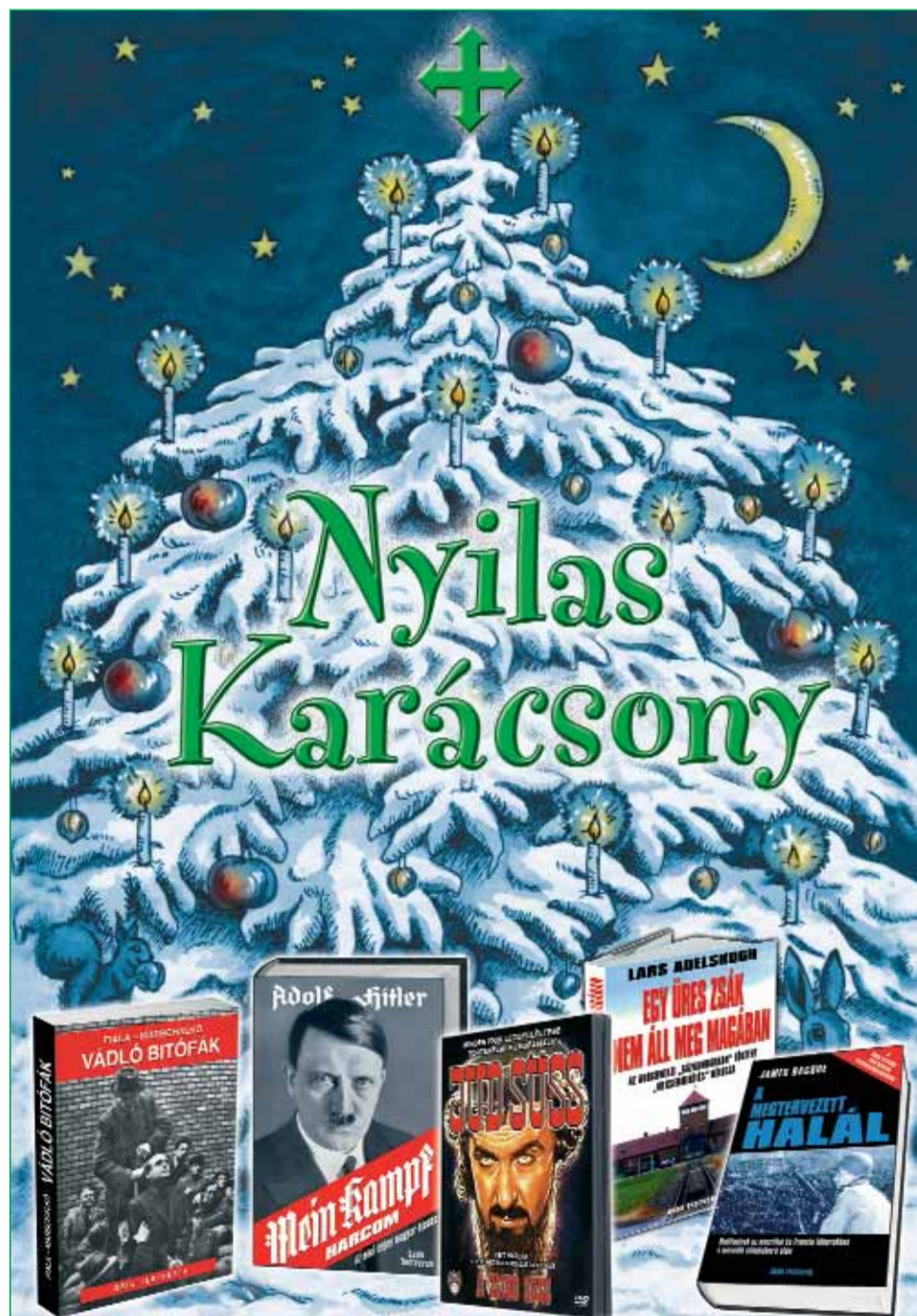
És ha még volt bennünk egy picinyke remény, és fellobbant olykor lelkünk mélyén egy-egy pislákoló karácsonyi gyertya utolsó sugara, akkor 1956 októberében és novemberében a magyarság egyik leghősibb és legvéresebb harcát követő szomorú decemberben ez az utolsó fény is kialudt. A magyar SOS-fényeket nem távol Európától, valahol az ázsiai sztyeppék mélyén vagy az afrikai őserdők szélén, hanem közvetlenül a „Szabad Európa” falai alatt gyújtották meg 1956. október 23-án. És pontosan két hónap múlva olyan fekete karácsony borult a Duna-Tisza köze, mint annakidején, amikor mongol,

tatár és török hordák járták az országot. Szétlőtt városok egy elpusztított ország szabad karácsonyra váró harmincezer fiatal magyar lelkének jeltelen sírja és a messzi Ázsiába elhurcoltak szomorú serege volt az a karácsonyi ajándék, amit Európától, Amerikától és a szabad világtól kaptunk.

De Európa az 1956. évi fénytelen karácsonyán nemcsak Magyarországot, de önmagát is elárulta és akárhogyan is lobognak a fények a még szabad világ Szentestét ünneplő fáin – a fények mögött már ott komorlik a bizonytalan jövő vörösben játszó fekete palástja. Vajon lesz-e még boldog karácsonya annak az Európának, amely cserbenhagyta a nagy európai család egyik, talán legkisebb gyermekét – Magyarországot.

A karácsonyi ünnepen a komor jövőt ígérő fekete csomagot még 1956 előtt Sztálin helyezte az európai karácsonyfák alá, amikor kijelentette: ha a Szovjetunió úgy látja, hogy törésre kerül a kérdés a kapitalizmus és a „szocializmus” között, akkor minden különösebb erőfeszítés nélkül egyetlen temetővé változtatja Európát.

A bűnök, amelyek megérlelték ezt a kijelentést, nem 1956. október 23-án kezdődtek, hanem akkor, amikor egy önvédelmi háborúból kifolyólag a német népet és szövetségeseit tették felelőssé a kapitalista rendszer hibáért és bűneiért, amikor összetévesztették Európát Ázsiával és amikor az Európa gerincét jelentő Németországot porig alázták. A bűnök akkor kezdődtek, amikor a jaltai konferencián elhatározták Németországnak és szövetségeseinek – többek között Magyarországnak is – a teljes lefegyverzését, kifosztását és a Szovjetunió érdekkörébe utalásukat. A bűnök akkor kezdődtek, amikor Nürnbergben, Budapesten és Prágában, Pozsonyban, Belgrádban és Bukarestben felállították az akasztófákat azok ellen, akik a nagypolitikát megelőzve észrevették a moszkvai veszélyt és harcoltak is ellene, az új barbárság ellen, amely ellensége a szeretet karácsonyfájának és amely terrorral, géppisztolyokkal és tankcsordákkal pótolja a kereszt-

tény kultúrából kisarjadoszó karácsonyi szertetet.

„A keresztény kultúra a mi hitünk, a mi tudatunk. A keresztény kultúra Krisztus világgossága – tanít bennünket a napba öltözött forradalmár, Prohászka Ottokár, akinek most ünnepeljük 150.-ik születésnapját – az, amelyben látjuk a célt, az utat, az eredményt, a lelket és a kötelességet: a keresztény kultúra az az értékelés, amellyel a pogány világot, a pogány gondolatot s érzést átértékeljük: a keresztény kultúra a mi személyes, bensőséges viszonyunk az Úrhoz és az Üdvöztetőhöz.”

Az 1956. évi Európától és Amerikától magára hagyott magyar forradalom kilobbant fénye nemcsak Magyarországot, de az egész sza-

bad világot sötétségbe borította. Hogy Európa egy és oszthatatlan, ezt talán a legjobban november 4-nek a következményei bizonyították be. A magyar forradalmat és szabadságharcot leverték, mert a szabad világ katonai hatalmai tétlenül nézték a benzines flakókkal harcoló fiatalok küzdelmét. És ezzel a magyar ügyekbe való be nem avatkozással olyan félelem lopta be magát az európai szívekbe, amely bizonytalanná tette a holnapot, a nyugodt holnapban való reményt.

Deák István, a Columbia Egyetem professzora, a budapesti amerikai képviselő Washingtonba küldött jelentéseinek tanulmányozása alapján megállapítja, hogy az amerikaiak jól lettek tájékoztatva és ►

**MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK BÉKÉS KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS EGY BOLDOGABB MAGYAR ÚJÉVET KÍVÁNUNK!**

► tisztán látták, hogy mi folyik Magyarországon. Frederick T. Merrill, a budapesti amerikai misszió tisztviselője nem 1956-ban, de már 1945 nyarán jelentette, hogy a szovjet minden szándéka arra irányul, hogy a magyarok országát alávesse Moszkva politikai és gazdasági diktatúrájának. A jelentés arról is szólt, hogy Magyarországon még mindig jelentős erők küzdöttek tovább és nagy bátyák álltak a kommunista győzelem útjába. A leereszkedett vasfüggöny mögött folyt a lelki és szellemi ellenállás, folytatódott a diktatúra elleni küzdelem. Mi megtettünk mindent, amit Európa a mi kis népiunktól várhatott. 1956 októberének és novemberének a hősei még egyszer felemeltek az európai szabadságot jelentő tiszta fehér zászlót és a legnagyobb valamivel – virágzó életükkel – próbálták megvédeni annak tisztaságát.

Álmokat szőttünk a jövőről, a szabadságról, az európai közös munkáról és arról, hogy milyen szép is lesz egyszer Ázsiának ez a kicsiny félszigete, ha eltávolítjuk az európai végekről a Rajna és a Szajna termékeny völgyére leskelődő komor Ázsiát. Hogyan is int nemzeti szabadságharcunk egyik fiatal költője a levett szabadságharcunk után? „Mi is örültünk egykor régen – szőttünk álmokat, terveket – és eltiporta lassan szépen – az idő a reményeket...” Szőttünk reményeket és közben ezért a reményekért életünket áldoztuk és a szabadságunkat adtuk oda nemcsak tulajdon hazánkért, hanem Európáért is.

Mindszenty József hercegprímást 1948 decemberében, karácsony másodnapján tartóztatták le a kommunisták, az esztergomi prímási palotában.

Az a folyamat, amely Magyarország hercegprímását és első zászlós urát a börtönbe jutatta, – és csak azért börtönbe, mert közvetlenül az ítélet kihirdetése előtt érkezett titkos orosz parancs – leintette az előre megácsolt akasztófát. 1956. október 30-án pedig a szabadságharcosok kiszabadították fogságából és így Ő öt rövid napon át élvezte a szabadságot. Ez annyit jelent, hogy Magyar-

ország hercegprímása huszonkét hosszú éven át – öt nap kivétellel – korlátozva volt mozgásában. Hat év a kőbányai fogház komor épületében, két esztendő egy vidéki épületben és tizennégy esztendő az amerikai követség harmadik emeleti lakásában. Magyarország népe nem felejtette el hercegprímását a hosszú idő alatt – de a világ már régen napirendre tért ügye felett, börtönéveiben csak néha jelenik meg neve valamelyik világlap hasábjain. Nem mint esemény, csak rövid napihír.

Az országvesztést követő zsidó-kommunista diktatúrában a kíméletlen vallásellenes propaganda gyorsan lendületbe jön. Vallásellenes átképző tanfolyamok, népfőiskolák, kiállítások és múzeumok nyílnak. Hitellenes újságok, folyóiratok és könyvek hatalmas példányszámban jelennek meg és ingyen osztják szét azokat a tömegek között. Az iskolákban és nevelőintézetekben az ateista marxizmus elvei szerint folyik a tanítás és nevelés. Számos hitellenes színmű és film kerül bemutatásra.

Ezt a kíméletlen vallásellenes hadjáratot Mindszenty hercegprímás, aki kezdettől éber figyelemmel kísérte azt, egyik könyvében így jellemezte: „Ilyen erővel sohasem lépett még küzdelembe a pokol. Őt és félmillió istentelen ember és hivatalosan istentelen birodalom harcol egységesen, megállás nélkül, izzóan gyűlölő akarattal Isten, vallás, egyház ellen az iskola, a rádió, sajtó, az irodalom, falragasz, képek, karikatúrák, templomrablások és szentségtelenítések révén.” A vallásellenes harc terén – akár csak a Szovjetunióban – a kommunisták a XIX. század végén uralmon lévő politikai liberalizmus örökösének tekintik magukat, de óvakodnak attól, hogy elkövessék annak „hibáit”.

A szovjet „felszabadítás” szélesre tárta a kapukat az egész zsidó-kommunista garnitúra számára. Ez a háború alatt vakondokokat játszó garnitúra a szélesre tárt kapukon beözönlött a magyar politikai és gazdasági élet vezető pozícióiba és ezzel kibontakozott az a nemzetirtó folyamat, amelynek során a „népbíróságnak” csúfolt csőcselék a „nép”

nevében kihirdette a leigázott magyar nép számára a halálos ítéletet.

Mindszenty József hercegprímás nemcsak meghirdette, de a szovjet megszállókkal és azoknak magyarországi csatlósáival folytatott bátor és semmi áldozattól vissza nem riadó harcában napról-napra meg is cselekedte hitét. Ezért a hitvallásért vállalta az éjjelt is nappallá tevő munkát, a rágalomhadjáratot, az Andrássy út 60 pokoli kínzásait, az életfogytiglani fegyházra szóló ítéletét, az amerikai követség felfogságát, a száműzetést és az érseki széktől való megfosztást is.

1959 szeptemberében futott Salzburgban a Stadt Kino-ban a „Der Gefangene” című film. Ezt a filmet a Bécsi Oktatásügyi Minisztérium mint „különösen értékeset” takarította – a Nemzetközi Katolikus Filmközpont pedig „nagydíjjal” jutalmazta. Ez a film Mindszenty kardinális meggyalázása volt.

A film meghamisítja először is a hercegprímás származását. Jóllehet szülei egyszerű földművesek voltak, a filmben halászsoknak, halpiaci kofáknak vannak beállítva. A halkofarsorsnak megfelelően már gyermekkorában csak a „bűdös Mindszenty” volt iskolatársai előtt. 1959-ben még élő puritán erkölcsű, vallásos egyszerű falusi asszony, a jó Mindszenty-mama, mint falusi ringyó van beállítva, aki-nek szerettezési jeleneteit a szerencsétlen fiúnak végig kellett hallgatni egyszerű fabarakk lakásukban.

A filmbeli kardinális még visszaemlékezései alatt is szörnyen vergődik ezen élményei miatt. Az a Mindszenty, aki az „Édesanya” című könyvében oly remek emléket állított édesanyjának, a filmben többször kijelenti: „Nem szeretem”, „Sosem imádkoztam érte”.

E film szerint a magyar nép kiábrándult a kardinálisból és néma megvetéssel fogadta szabadulása után. Hazugság, hazugság után. Az 1956-os kiszabaduláskor nem ilyen tömeg fogadta őt. A film szerint a kommunista börtönökben nincs testi kínzás, de nincs még patikaszerrel való idegrombolás sem. Mintha csak annak az amerikai zsidó közéleti embernek ítéletét halla-

nánk, aki visszajöve oroszországi körútjáról kijelentette, hogy a kommunista börtönök rémségeiről terjesztett hírek fasiszta rém-mesék.

Eszerint a sok tízezer, százezer menekült elbeszélése a kommunista börtönök rémségeiről – mind rosszindulatú fasiszta rágalom. E film írói és rendezői csak Dachauban, csak Auschwitzban és a többi „náci” légerben találtak embertelen borzalmakat, de a kommunista börtönökben nem. Ha itt nyugaton lett volna bátorság a keresztény vezetőkben, a keresztény közéleti férfiakban, a püspökökben, a tömegekben ahhoz, hogy meg is mernék mondani a véleményüket, akkor e filmet ki kellett volna fűtyülni, nem pedig feldicsérni és kitiüntetni.

Amikor Bécsben a Rommel-filmet tűzték programra, akkor a bécsi zsidók szétverték a mozit és aprófát csináltak berendezéséből, mivel e film nem állította be Rommelt a zsidó világbosszútól megkívánt torz ábrázolásban. Ekkora öntudatot és ilyen tettekre készséget, ilyen önérzetet azonban nem lehet elvárni a nyugati keresztényektől. Ezek még ma is csak bűnbánó, bocsánatkérő, vezeklő, elégtételt kínáló koldus-mentálitásra képesek.

Ez az arcátlan filmtársaság a magyar szabadságharcot is leköpdöste, meghamisította, meggyalázta és így vitte vászonra. Az elbűtött és terrorizált nyugati keresztény tömegekkel meg lehet etetni a saját gyalázataikat is. Itt már nincs senki, aki a világba merné kiáltani, hogy elég volt!

1944 karácsonyán először váltotta fel Budapesten az angyalok énekét Sztálin ágyúinak dörgése. 1956-ban pedig az eltiport szabadságharcunk után száz- és százezer menekülte köszönt rá a Szentesté. Most karácsony szent estéjén, a magyar karácsonyok véres emlékének hangulatában van-e még valami, ami magyart magyartól elválaszthat itt a jászol közelségében?

A reményt és szeretetet jelző zöld fenyőfácska valamilyen csak ezen a napon érezhető illattal tölti meg újra lelkünket.

Uram Isten, ismét karácsony van...

Tudós-Takács János:

A NEMZETI ŐRSEREG KIRÁLYHELMECEN

2008. november 2-án, az 1938. november 2-i Első Bécsi Döntés hetvenedik évfordulóján a Nemzeti Őrsereg nevű, magyar fiatalokból álló szervezet küldöttei második világháborús magyar katonai egyenruhában megkoszorúzták Királyhelmeceken azt az emlékművet, amelyet hetven évvel ezelőtt a helység visszacsatolásának emlékére emeltek.

Az Első Bécsi Döntés közvetlen előzménye az 1938. szeptember 30-i Münchener Egyezmény volt, amelynek keretében Németország, Olaszország, Nagy-Britannia és Franciaország megegyeztek abban, hogy a főleg németek által lakott Szudéta-vidéket Németországhoz csatolják. A Münchener Egyezmény nem foglalkozott Magyarországot Csehszlovákiát érintő területi követelésével, de a záradékában említés történt arról, hogy ha a magyar-csehszlovák kétoldalú tárgyalások nem vezetnek eredményre, akkor a négy nagyhatalom foglalkozni fog a kérdéssel.

A magyar-csehszlovák tárgyalások, amelyeket magyar részről Imrédy Béla miniszterelnök és Kánya Kálmán külügyminiszter Komáromban folytatott, eredménytelenek voltak, mivel a csehszlovák fél a magyar követelésekről hallani se akart.

A hetekig tartó kötélhúzás után a magyar és csehszlovák küldöttség megegyezett abban, hogy a vitás kérdé-

sek eldöntése végett a müncheni hatalmakhoz fordulnak. Ám Nagy-Britannia (és nyomában Franciaország) kijelentette, hogy nem érdekeltek a magyar-csehszlovák vitában. Ezért Csehszlovákia egyetértésével a magyar kormány a másik két müncheni nagyhatalomhoz, Németországhoz és Olaszországhoz fordult, hogy döntőbíráskodás keretében döntsenek a Felvidék területi hovatartozásáról. Így került sor 1938. november 2-án az Első Bécsi Döntésre, amelynek értelmében a Felvidéknek az a része, ahol a lakosság többsége magyar volt, visszakerült Magyarországhoz. A döntést Ribbentrop német, és Ciano olasz külügyminiszter hozta.

Az Első Bécsi Döntés értelmében többek közt olyan ősi magyar városok kerültek vissza Magyarországhoz, mint Komárom, Kassa, Fülek, Ungvár – így lett újra magyar Királyhelmece is.

A döntést Ribbentrop és Ciano az etnikai elv következetes alkalmazásával hozta meg (ugyanazt az elvet alkalmazta Németország saját területi követeléseiben: olyan területekre tartott igényt, ahol a lakosság többsége német volt; ezen a címen követelte Münchenben a Szudéta-vidék Németországhoz csatolását).

Az Első Bécsi Döntést az egész magyar lakosság örömmujongással fogadta; a bevonuló magyar katonákat

a visszatért magyar testvéreink virágosóval köszöntötték. A döntés ellen sem Nagy-Britannia, sem Franciaország nem tiltakozott, sőt egyes angol diplomaták megkönnyebbülésüknek adtak hangot, hogy a magyar-csehszlovák viták végre nyugvópontra jutottak. Csupán 1940-ben jelentette ki a Churchill-kormány, hogy (visszamenőleg!) nem ismerik el sem az Első, sem a Második (Észak-Erdéllyel kapcsolatos) Bécsi Döntést.

A második világháború után a győztesek a trianoni status quo-t visszaállították, és a jogtipró, szégyenletes „népbírósági” kirakatpercek során Imrédy Béla és Sztójay Döme ellen az egyik vádpont volt, hogy aktívan közreműködtek az Első Bécsi Döntés létrejöttében (abban az időben Sztójay berlini követ volt). Mindkettőjüket a bíróság bűnösnek találta e vádpontban. Ez nemcsak vérlázító igazságtalanság volt (magyar embert „magyar” bíróság bűnösnek mondott azért, mert magyar érdeket szolgált), hanem végzetes politikai ostobaság is az 1946–47-es párizsi béketárgyalások küszöbén. A Tildy-Nagy Ferenc bábrezsim nem fogta fel, hogy a győztesek ezt az önostorozó, hazug (s egyben hazaáruló) magatartást nem fogják megjutalmazni, hiszen a békekonferenciákon nem erkölcsi értékítélet születik, hanem a (vélt, vagy igazi) nagyhatalmi érdek érvényesül...

A Nemzeti Őrsereg mostani koszorúzása mindenképpen pozitív tett volt. Fél évszázados kommunista-liberális agymosás után, amikor a jelenleg élő magyarok jelentős része meghamisítva látja (vagy nem is ismeri) az 1938-ban történeteket, nagyon is időszerű megemlékezni arról, ami 1938-ban 12 000 km²-nyi terület számára a trianoni bilincsek széttörését jelentette. „Nagy magyar

éjben picike tüzek” voltak ezek, de fényt, reményt jelentettek minden magyarnak – reményt arra, hogy egykor majd a többi nemzeti sérelmeink is orvoslást nyernek, és újra magyar terület lesz mindaz, ami 1000 éven át jogos tulajdonunk volt. A Nemzeti Őrsereg koszorúzása ezzel az oly szükséges magyar életérzéssel, a magyar élni-akarással szolidaritást jelentett.

A koszorúzás a Magyar Királyi Hadsereg Horthy-korabeli egyenruhájában történt. A szlovák politikusok ezzel szemben „náci”, „nyilas” egyenruhákat emlegettek, és a magyarországi balliberális sajtó – a szlovákokkal versengve – „Szalasiék egyenruhájáról”, sőt „fasiszta” egyenruhákról beszélt. Ha nem ismernénk őket, hallatlan történelmi tudatlanságra gondolhatnánk, de mivel jól ismerjük őket, tudjuk jól, hogy nem tudatlanságról, hanem tudatos hamisításról, bűnös, rosszindulatú egybe-mosásról van szó.

A valóságban természetesen ennek az egyenruhának semmilyen „náci”, vagy „nyilas” sajátossága nem volt, ám számunkra ez az egyenruha szent és tiszteletreméltó, hi-

szén ebben folytatta a második világháború során legendás, hősi harcát az európai keresztény kultúra védelmében, a magyar nők, a magyar családok és a magyar föld védelmében a magyar katona, ebben az egyenruhában hajtották végre a kitörést német szövetségünk oldalán, 1945. február 11-én Budapest hősi védői. Minden okunk megvan rá, hogy tiszteljük, megbecsüljük ezt az egyenruhát!

A szlovákok és a magyarországi balliberálisok azt adták, ami a lényegük: az előbbieket szélsőséges sovinizta módon gyűlölködtek (a globalizmus brüsszeli urainak nem visszatetsző a szlovák sovinizmus; mindig csak a német és a magyar nacionalizmus bűn az ő szemükben!), az utóbbiak „elhatárolódtak”, mint egykor Tildyék az Első Bécsi Döntéstől. Pedig Gyurcsányék, Göncz Kingák „elhatárolódását” a magyarság ellenségei éppen úgy nem jutalmazták, hanem gyengeségnek látják, mint ahogy nem jutalmazták, hanem megbüntették Magyarországot a második világháború győztesei. De Gyurcsányék nem tanultak a történelemből, és nyilván a sorsuk

is Tildyékéhez hasonló lesz: a történelem szemétdombjára kerülnek.

Számunkra a Nemzeti Őrsereg királyhalmeci koszorúzása nem a szlovákok és Gyurcsányék reakciója miatt érdekes. Ha lehet érdemben foglalkozni azzal a nevetséges vádaskodással, miszerint a Magyar Hadsereg egykori egyenruhája „tiltott jelkép”. Számunkra viszont igenis jelkép, szent jelkép az, ami Királyhalmecen 2008. november 2-án történt. Annak jelképe, hogy Magyarország nem pusztult el, mert vannak magyar fiatalok, akik ébren tartják magukban, hogy Királyhalmec – és vele együtt az egész Kárpát-Duna Nagyháza – bár idegen uralom alatt áll, de a jog és a történelmi igazság szerint a miénk!

Kis Magyarország nagyokat álmodik! De nem veszhet el az a Nemzet, amelynek szívében él az Isten, és amely a balsors éveiben is mer nagyokat álmodni! A történelem tanúsága szerint az álmokat a hit és az akarat valóra váltja! Adja a Magyarok Istene, hogy úgy legyen.

John Tait:

OBAMA, A VILÁGKORMÁNY ESZMÉNYI ELNÖKE

„Ő az első igazi globális USA-elnök, aki valaha is létezett. Ázsiai volt a gyermekora, afrikai a származása, és közlekedési a neve.” Ez a kijelentés egy 29 éves thaiföldi embertől származik, és vált világszerte ismertté az azt követő napon, amikor Barack Obama-t az USA elnökévé választották.

Világszerte ismert személyiségek hasonló üdvözlő kijelentéseket tettek. Nelson Mandela pl. az Obama-nak írt köszöntő levelében kijelentette: „Az Ön győzelme bebizonyította, hogy bárhol a világon, bárki merjen álmodni arról, hogy egy jobb helyre akarja változtatni a világot.”

Franciaország fekete fiatal emberjogi minisztere, Rama Yade, Obama győzelmét az előző évszázad egyik legjelentősebb eseménye fölé helyezte. „Ez tízszeresen olyan jelentős, mint a Berlini Fal leomlása. Amerika ismét egy új világgá válik.”

Mindhárom ember akaratlanul fehér-ellenes érzelmeket tanúsított, ami világszerte feltűnő. Nyilvánvalóan annak örülnek, hogy nem fehér embert választottak egy nyugati nemzet elnökévé. Hogyan éreznének, ha a szerepek fordítottak lennének? Örömeink adna-e hangot a thaiföldi ember, ha egy németet választanának Thaiföld elnökévé? Vajon Nelson Mandela fáradozott volna-e azon, hogy folytatódik a fehér kisebbség uralma Dél-Afrika többségben levő fekete népességre fölött? Hogyan elemzi Yade miniszter azt a korszakot, amikor Ian Smith volt Rhodesia miniszterelnöke? Ettől függetlenül, örömmel üdvözölték, hogy Obamából elnök lett. Mindazonáltal fordított esetben más dallamot énekelnének.

Mialatt a média boldog „világpolgárokat” mutatott, akik Obama megválasztásának örülnek, a hatalomra került kisebbség kifejezetten üdvözölte mindazt, amit elértek: a nemzetállam hanyatlását és a világkormány felemelkedését. Obama megválasztása jelentős lépés volt a végső céljuk felé.

Már elkezdődött az a folyamat, amely megsemmisíti a nemzeti szuverenitást, miközben kialakítja a nemzetközi kormá-

nyokat. Az Európai Unió létrehozása és tervezett kiterjesztése példát szolgáltat erre. Amerikában pedig a szuverenitás módszeres lerombolása már évek óta folyik. A világkormány létesítésének titkos előkészítéséhez szükséges bizonyos lépéseket tenni, mielőtt a végső cél elérhető lenne.

Amikor az amerikaiak 1994-ben Újév napját ünnepelték, az Észak-amerikai Unió létesülése felé egy jelentős lépés történt. Az Észak-amerikai Szabadkereskedelmi Egyezmény megszüntette a legtöbb fennálló vámot USA, Kanada és Mexikó között, miközben megindult egy folyamat, amely 15 év alatt az importra kivetett minden más adót el fog törölni. Lényeges, hogy a változásoknak 15 év alatt kell végbemenniük. A változás kevésbé észlelhető, ha hosszabb időszak alatt következik be.

Nem egészen négy héttel korábban Clinton elnök aláírta az egyezményt. Ford, Carter és Bush korábbi elnökök jelen voltak a ceremónián, az aláírást kísérő show-n, ami akaratlanul további bizonyítékokkal szolgált az amerikai szuverenitásnak arról a módszeres lerombolásáról, amit az amerikai kormányzat vezetői folytattak.

Amikor beiktatták Clintont, Al Gore alelnök ezt mondta: „Vannak bizonyos ügyek, amelyek meghaladják az ideológiát. Vagyis ezekkel kapcsolatban a szemlélet annyira egységes, hogy egyesíti a két párthoz tartozó embereket. Ez azt jelenti, hogy az ország évtizedeken át folyamatosan kétpárti politikát folytathat. Ilyen ügy az, hogy megnyertük a hidegháborút. Ilyen az, hogy elősegítettük a békét és kiengesztelődést Közel-Keleten. És ilyen az is, hogy az USA előmozdította a szabadkereskedelmet és nagyobb piacokat a termékeink és más népek áruinak számára világszerte. A NAFTA is ilyen ügy.”

A kijelentés nem azért volt jelentős, mert ilyen ékesszólóan hangzott el, és nem is fennkölt jogi szakasza miatt, hanem azért, mert konkrét bizonyítékot szolgáltat arra, hogy egyik párt sem tervezi az

amerikai szuverenitás megvédését. A Külsőkapcsolatok Tanácsa a pártok hozzájárulásával folytatja munkáját az „egy világkormány”, mint cél elérése érdekében.

A NAFTA aláírása előtt mindössze két évvel Strobe Talbott, CFR-tag és 1994-2001 között helyettes külügyminiszter a következő reális fenyegetést mondta ki az amerikai szuverenitás ellen: **„A következő évszázadban ismereteink szerint a nemzetek elavultak lesznek; minden állam el fog ismerni egyetlen, globális tekintélyt. A nemzeti szuverenitás végül is nem volt olyan nagy eszme.”** Ez a gondolat idegen a legtöbb ember számára, noha ez a Tanács és a kormány tagjainak hétköznapi szemlélete.

Az amerikai autonómia tényleges bomlasztása a végrehajtó hatalom részéről már nemzedékek óta folyamatban van. Barry Goldwater, Ronald Reagan és George W. Bush voltak az egyedüli nem-CFR-tagok, akik bármelyik nagyobb párt elnökjelöltjei voltak azóta, hogy Harry Truman elfoglalta a Fehér Házat. Noha Bush nem volt tag, a CFR képviselve volt az eredeti és jelenlegi stábjának többségében. A legjelentősebb ilyen személyek Dick Cheney, Condoleezza Rice, Paul Wolfowitz, Colin Powell és Donald Rumsfeld.

A legbefolyásosabb kormánypozíciók azok, amelyekben a CFR-tagok a leggyakrabban találhatóak. Közülük 14 külügy-, illetve pénzügyminiszter és 11 védelmi miniszter került ki. Továbbá, a legújabb jelentős háborús erőfeszítések vezetői között is voltak CFR-tagok, közöttük Colin Powell, Wesley Clark és David Petraeus. Számítanunk kell hasonló CFR-képviselőkre Obama Fehér Házában is.

Noha Obama-t mint háborúellenes jelöltet ismerik a tömegek, külföldi közbenjárást ígért meg a kisebbségnek. A Külügyi Magazin, a Külsőkapcsolatok Tanácsának kiadványa közzétett egy cikket „Közös biztonság közös emberi mivoltunk számára” címmel, amelyet nem más írt, mint maga a megválasztott, de még hivatalba nem lépett elnök. Ebben a cikkben amellest érvel, hogy Amerika és a világ működ-

jön együtt azokkal a kihívásokkal szembeállva, amelyek jelenleg elárasztanak minket.

Ezt a következtetést vonja le: „Ez a megfelelő időpontja annak, hogy megújítsuk a népünk – és minden nép – bizalmát és hitét egy olyan Amerikában, amely harcol a közvetlenül minket érintő gonosz ellen, előmozdít egy végső jót és újra vezeti a világot.” A cikk számos pontjában ugyanúgy érvel, mint ahogyan Richard Haas CFR-elnök és Henry Kissinger örökös tag tette ezt éveken keresztül. A világproblémák Amerika problémái, és nem oldhatók meg minden kormány együttműködése nélkül. Ha a különféle népek és a különálló szuverenitások e folyamat során megsemmisülnek, a világ jobbá válik emiatt.

A kortárs történelemből azt tanulhatjuk meg, hogy túlságosan elfogadtatták velünk, hogy a világkormány minden önálló nép legjobb érdekét szolgálhatja, és az egyes népek és a különféle kormányok közötti különbözőség kudarcnak bizonyult. Mi készítenek minket azt gondolni, hogy minden nép, kultúra és a világ régióinak egy kormányzattá való összeolvasztása bárkinek az érdekét fogja szolgálni? Azt fogják kérni, hogy minden nép áldozza fel a szuverenitását, csak azért, hogy kapjon egy kicsiny részt a befolyásból egy világméretű testületen belül, amelyet egy kultúráromboló történelemmel rendelkező szervezet irányít.

A CFR olyan jelöltre számít, aki olyan „világpolgárnak” néz ki, ahogy azt jellemezte a thaiföldi ember a kávézóban. Obama nemcsak kiérdemelte és elfogadta a tagságot a Tanácsban, hanem testi megjelenése is egy „világpolgár”-modellre emlékeztet. Úgy látszik, ők végre megtalálták az emberüket.

(Ford.: Tudós-Takács János)

Málnási Ödön:

MAGYARORSZÁG ELSŐ JUD SÜSSE: SNÉOR-SZERENCSES IMRE

A Mátyás király halálát követő nemzedék népsorvasztó, néppusztító, országvesztő korszakában az ismeretlenség homályából bújt elő egy zsidó pénzváltó és hamarosan feltornázta magát a gazdaságpolitika parancsnoki hídjára. Származása ismeretlen. Csak egy bizonyos: minden őse zsidó volt. Gazdag apja Efrajim névre hallgatott. A zsidó pénzfői eredeti neve: Snéor Zálmón, amelyből népies használatban Snéor Salamon lett. Csakhogy Snéornak a Salamon nem tetszett, Etelnek írta magát, mint ahogy napjainkig szokták a tetszetősebb, mimikrisebb neveket használni. Snéor Zálmón születési éve is bizonytalan. Halálakor, 1526-ban „agg”-nak ismerték. Tehát 1450 körül szülehetett. A budavári Zsidó-utcában lakott zsidó feleségével és két fiával. Fiai: Ábrahám és Efrajim.

Snéor Zálmón javakorában Budán gyakori volt a zsidók miatti forrongás. A zsidók kapzsisága és hatalmaskodása 1494-ben a jámbor budai polgárokat parázs tüntetésre ragadta. Az antijudaista tüntetőket Bakócz Tamás akkori kancellár és püspök lovascsapatai szórták szét; három magyar gyermeket halálra is gázoltak a főpapi lovasok. Két évvel később, 1496-ban a budai zsidó gyermekek – valószínűleg a Zsidó-utcában lakó két Snéor-fiú is – megtámadták a budai magyar gyermekeket. A gyermekek utcai verekedése magával ragadta a szülőket is. A gyermekeik védelmére siető budai polgárok és a zsidók küzdelmébe Bakócz püspök lovasai újból beavatkoztak, természetesen a zsidók oldalán. Emiatt olyan parázs küzdelem fejlődött ki, hogy csak a zsidók kölcsönei által nekik lekötözött király testőrei tudtak az antijudaisták többnapos tüntetésének véget vetni. Királyi testőrök és főpapi lovasok közös erővel fojtották vérbe a budai polgárok antijudaista feleszmélését: sok antijudaistát a tömeg előtt felakasztottak. A budai zsidók boldog purimot tartottak. Bizonyosan a Snéor-család is.

Snéor Zálmón örömeiben kicsapott a medréből. Valószínűleg egyik üzleti útja alkalmával megismerkedett egy kolozsvári magyar nővel, aki elég fájároló volt ahhoz, hogy a gazdag zsidónak kiszolgáltassa magát. A viszony hamarosan kitudódott. Már pedig ezidőben az árja nővel viszonyba jutó családos zsidó férfire tűzhalál, megégetés büntetése várt. A büntetés alól csak egyféleképpen lehetett mentesülni: katolikus hitre téréssel és katolikus egyházi házassággal.

A magas pártfogók

A máglyától menekülő Snéor Zálmón egész közeli ismerőséhez, üzletfeléhez és pártfogójához, az ezidőtájt nádorrá választott Perényi Imréhez fordult kérésével: vállalja el a keresztapaságot! Perényinek elég oka volt Snéorral szemben a jóindulat megbizonyítására. Csak egy feltétele volt: tartsa szerencsésnek a Perényi keresztnevéhez a szerencsés jelző felvételét. Így lett Snéor Zálmónból: Szerencsés Imre.

Az igazi szerencse fel is virradt Snéorra. Zsidó feleségét és két zsidó fiát a Zsidó-utcai lakásaiban hagyta, de ellátásukról bőszégesen gondoskodott. Azután a Szent György-téren vásárolt magának szép házat, ahová kolozsvári magyar feleségével beköltözött. Ebből a házasságból is született egy félszidó fia.

A keresztapa nádoron keresztül a gazdag Szerencsés Imre közelebbi kapcsolatba jutott a magyarországi zsidóság kiváló pártfogójával: Bakócz Tamás bíboros érsekkel, 26 egyházi javadalom, legalább évi 300 000 aranyforintnyi jövedelem és többek között a velencei köztársaság tekintélyes évi zsoldjának élvezőjével, akit mindenhová ezer lovasa, rengeteg hirtója kísérte és az egykorú követjelentés szerint egyszemélyben Magyarország „pápája és királya” volt. A semmiből sokszáz-ezer holdas magánvagyonot szerzett bíboros-érsek még idejében hozta össze zsidó pártfogoltját, Szerencsés Imrét a későbbi esztergomi érsekkel, Szalkai Lászlóval. Ez a főpap is két elődjéhez, Bakóczhoz és Szatmári Györgyhöz hasonló mértékben szerette a pénzt és a háremtartást, éppen ezért a pénzes zsidót is. Semmiből mesés gazdagsághoz csak zsidó segítséggel és zsidó módszerrel juthatott. Szalkai püspök, mint királyi kancellár és kincstárnok 1520 körül beajánlotta zsidó barátját a királynak alkincstárnoki tisztségre. Szalkai sok más elfoglaltsága folytán ez azt jelentette, hogy a magyar királyság gazdaságpolitikájának parancsnoki hídján Szerencsés Imre lett a parancsnok.

Snéor-Szerencsés legelőször a királyt és királynét kötelezte le kölcsönein kívül számtalan figyelmességével. A csak lovagi tornának, vadászatnak, evésnek, ivásnak, társasjáté-

koknak és dorbézolásoknak élő király hamar szemet huny Snéor-Szerencsés Imre gazdaságpolitikai garázdálkodásaival szemben. Sőt annyira zsidó befolyás alá kerül a király, hogy 1520-ban, Snéor kinevezése után azonnal felszabadítja a zsidókat a zsidó kalap, a vörös köpeny és a sárga folt viselése alól. Szerencsés Imre mindenekelőtt a királyi kincstár jövedelmének rendszeres és módszeres elikkasztására rendezkedett be.

Nincs pénz a hadsereg felszerelésére

Ugyanekkor az ország határain már vészfelhők gomolyogtak. Nándorfehérvárt ostromolja a török, de a főurak Budán vigadoznak, Snéor-Szerencsés Imre Szent György-téri palotájában lakmároznak és egykorú feljegyzés szerint: egyetlen egy sem akadt közöttük, aki a Nándorfehérvárról loholt futárnak a lőszer vásárlásához szükséges 50 forintot kifizette volna. A török csapatok már a Szávánál portyáznak, de az országtanács még a mozgósítást kihirdető futárok útiköltségét sem előlegezi. Ekkor jegyzi fel Burgio: „Ha Magyarországot a veszélyek örvényéből 3 forint árán ki lehetne ragadni, nem akadna 3 ember, ki ezt az áldozatot meghozná.” A velencei követ szerint: „Az urak az ország védelmét két bánra bízzák: a Dunára és a Szávára...” Az országgyűlés drámai önvallomása szerint pedig „Minden országot két eszköz tart fenn és őriz meg: a törvény és a fegyver; a mi Magyarországunkban most egyik sincs!” Mindenki honmentésről beszélt, de senki sem tett semmit a hazáért, csak a saját javáért. Mint Burgio feljegyzi: „Elég komédiát játszottak a kölcsönös óvásokkal oly időben, midőn az ország egén vészfelhők tornyosultak!”

A szájnagyiparos hazafiak sérelmi politizálása és hangos szónoklása közben is csak egy embernek volt helyén az országvesztésre céltudatosan beállított esze: Szerencsés Imrének, Nándorfehérvár elvesztekor mindenki megállapítja, hogy a királyi hadseregnek nem volt felszerelése és zsoldja, ennek pedig Szerencsés az oka. A kincstárnok Werbőczy István ugyanekkor Nándorfehérvárnak hűtlenségben elmarasztalt védőjét védelmébe veszi és ezen ügyvéd-politikusi szolgálatáért két várat és egy uradalmat fogad el, mint ahogy legalább 600 000 katasztrális holdnyi többi birtokát is mind ilyen módon szerezte. A megtámadott zsidó alkincstárnok pedig csendesen ráveszi a királyt az érmepénz 50%-os ötvözethamisítására... A budai országgyűlés a pénzhamisítást megszavazza. Erre az adók megkétszereződnek, a rossz pénz kényszerforgalma következtében pedig a nép rohamosan pusztul a teljes nyomorba.

A zsidót újból megmentik a máglyahaláltól

Az 1524 szeptember 8-i pesti országgyűlés elhatározza Szerencsés alkincstárnok elmozdítását. De a zsidó házi pénzügyér hitelezőitől lekötözött királyné és a király mégis megtartja a zsidó gazdaságpolitikust. Az 1525 május 12-i rákosi országgyűlés a bajokat főleg a zsidó Szerencsésnek tulajdonítja és 60 tagú küldöttség útján kéri a királytól Szerencsés elégetését. A király nyolcnapos vonakodás után, május 20-án kénytelen alkincstárnokát elfogatni, de most a keresztapánádor utódja: Báthori István nádor siet a veszélybe jutott zsidójának segítségére. Báthori Istvánt minden kortársa folyton részeges és teljesen jellemetlen embernek ismerte. Hadiadó sikkasztás, pénzhamisítás, török kémek rejtegetése, a zsidóságtól évi 400 arany forintnyi védelmi zsold elfogadása: Báthori nádor arcképének nem is a legsötétebb foltjai. Mindenesetre nem meglepő, hogy a nádor jó pénzért 14 nap alatt Szerencsés Imrét is kiszabadította a fogságból.

A Vár Szent György-téri Szerencsés-palotájában az egész udvari párt örömlakomát rendezett a zsidó házigazda és közpénzt sikkasztó társ szabadulásának öröme. De a budai nép izgalmban megrohanta a zsidó palotáját, az elikkasztott aranykészlet egy részét széthordta és három napig a többi budai zsidót is megsarcolta. Csak Zápolyai György csapatai mentették meg a zsidók életét.

Szerencsés gyorsan lemérte a politikai erők átcsoportosulását. Megnyerte és lekötözte magának Zápolyai Jánost, Werbőczy Istvánt és rajtuk keresztül a köznemesi ellenzékét. A július elején Hatvanban tartott országgyűlés most már Werbőczy javaslatára választja meg újból alkincstárnoknak Szerencsést és ráadásul megkapja a rézbányák jövedelmét, majd a budai és pozsonyi harmincad vámot is.

A gazdasági anarchia tovább fokozódik, a nép nyomora még jobban tombol; csak a zsidó alkincstárnok összeharcsolt tőkéje sokszorozódik. A gazdaságpolitikai csődben az 1526-i rákosi országgyűlés már Szerencsést kéri fel a pénzügyi helyzet tisztázására. A zsidó egészen nyeregben érzi magát. Sikkasztásairól, csalásairól akként tereli el a figyelmet, hogy támadásba megy át: az országgyűlés előtt leleplezi a többi országnagyok sikkasztásait, garázdálkodásait.

A zsidópártfogók miatt: Mohács

Néhány hét múlva, még a mohácsi csata előtt a zsidóból lett gazdaságpolitikai diktátor vége közeledését érezte. És most mutatta meg, hogy öntudatos fajvédő zsidó volt egész életében. Haldoklása előtt visszatért a zsidó hitre, mint ahogy addig is csak látszatkeresztény volt. Letette a Szerencsés Imre nevet és mint Snéor Zálmón halt meg.

Fájároló felesége nagy vagyon örökölt zsidó férje után, de könnyelműen eltékozolta. Nyomorúságban és vízkországban halt meg a fájároló asszony. Félszidó fiát később Breslauba hurcolták és ott meg is gyilkolták.

Első, zsidó feleségétől született két fiát, Ábrahámot és Efrajmot nemsokára a törökök messzi távolra, ismeretlen helyre hurcolták.

A Snéorok, Zápolyaiak, Werbőczyek, Bakóczok, Szalkaiak, Báthoriak fejedelmi vagyonokat szereztek akkor, amidőn a nép koldus lett és az ország elveszett. A mohácsi tragédiáért a nép a zsidóságot okolta. Mohács után tíz héttel az országgyűlés Székesfehérvárott törvényt is alkotott a zsidóknak az országból való kiűzéséről. Csakhogy Zápolyai János király ezt a törvényt nem erősítette meg. Csak negyedszázaddal később, 1551-ben rendelte el I. Ferdinánd a zsidók számára felsőruhájukon, a mell baloldalán a gyűrűs sárga posztófoltot. Ezért a zsidók zöme török hódoltság területre vándorolt.

Snéor Zálmón utolsó pártfogója, Werbőczy István is a budai pasa napidíjas bírója lett és megmérgezett, felpuffadt teteme a budai zsidó temetőben helyeztetett örök nyugalomra.

Mátyás király országának zsidó és lelki zsidó elveszejtői közös sorsra jutottak.

(Forrás: *Harc!*, 1944. július 24.)

KAPHATÓ A VILÁG LEGGYÜLÖLTÉBB FILMJE!

JUD SÜSS

Veit Harlan félelmetesen realista filmje

A tizenharmadik század Németországában játszódik ez a pazarul látványos játékfilm, amely a Harmadik Birodalom leghíresebb, megrázóan felvilágosító történelmi filmdrámája. A filmben bemutatott események történelmi tényeken alapulnak, Joseph Süß-Opppenheimer élettörténetén, aki zsidó pénzügyminiszter volt Württemberg hercegének az 1730-as években. Korruptiója és rabló politikája a polgárok gazdasági tönkretételéhez és végül felkeléséhez vezetett. Intrika, románc, irigység, emberi gyengeség, zsidó erkölcsatlenség és rablás pazar története. A film a zsidókat és nem-zsidókat a hagyományos keresztény erkölcsiség alapján mutatja be. Németország legkiválóbb színészeit mozgósították közel 2 millió birodalmi márka költségvetéssel e rendkívül vitakeltő alkotás elkészítésére. Ritkán elevenítette meg a művészet oly világosan érthető módon a zsidóság igazi valóját, mint ez a film. A világ leggyülmöltebb filmje kiváló minőségben borzasztja el a nézőt.

Richard A. Widmann:

INTERJÚ JÜRGEN GRAF-FAL

Januárban abban a szerencsében volt részem, hogy az alábbi interjút készíthettem Jürgen Graf-fal, a vezető svájci revizionista kutatóval, szerzővel és tudóssal. Graf számtalan cikk szerzője, ő írta Raul Hilberg művének megsemmisítő elemzését is „Óriás agyaglábakon” címmel. Carlo Mattogno-val együtt társszerzője különféle koncentrációs táborok több, igen fontos elemzésének: „Treblinka: megsemmisítő tábor, vagy tranzit-tábor?”, „A majdaneki koncentrációs tábor: történelmi és technikai vizsgálat”, és „A Stutt-hofi koncentrációs tábor és funkciója a nemzetiszocialista zsidópolitikában”. Jürgen Graf Svájcban született, 1951-ben. A Bázeli Egyetemen skandináv, román nyelveket és angolt tanult, majd kitüntetéssel szerezte meg a magiszteri fokozatot. Négy éven át tanított német nyelvet a Kínai Kultúra Egyetemén Tajpejben. 1991-től folytat kutatásokat és írt különböző revizionista műveket. Revizionista könyveiről és a holocaustra vonatkozó írásaiért 1998-ban próbára bocsátás nélküli 15 hónapi börtönrre ítélték a svájci Badenben, a „faji megkülönböztetés” nevelés vádjával. 2002 óta számkivetésben él. Újabbban Oroszországban lakik feleségével, Olgával, a Minszkből származó történésszel.

Widmann: Min dolgozik az utóbbi időben?

Graf: Sajnos, a körülmények nem teszik lehetővé, hogy bármilyen kutatást folytassak. 2002 óta mindössze mintegy 10 cikket publikáltam, amelyek közül a legtöbb a „Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung”-ban jelent meg. Amint Ön is tudja, nem lesz több kiadása ennek a kitűnő folyóiratnak, de mindig írhatok a „Sans Concessions”-ban, a francia revizionista Vincent Reynouard által kiadott folyóiratban, aki a közelmúltban közzétette „The new Jewish question” or the end of Guillaume Faye című támadását Guillaume Faye ellen és kifogja adni a majdaneki koncentrációs tábor áldozatainak számáról írt cikkemet, amelyet jelenleg angolra fordítanak.

Mindazonáltal szakítottam időt arra, hogy írjak egy igen nagy könyvet az orosz piac számára. Anatolij Ivanov fordította oroszra, és valószínűleg 2008-ban fog megjelenni. A címe: „Az új világrend és a holocaust”. Germar Rudolf „Előadások a holocaust-ról” című könyvéhez hasonlóan ez a könyv is párbeszéd formájában íródott. Egy német előadó, akit Dr. Friedrich Brucknernek kereszteltem el, szemináriumot tart egy orosz intézetben a hallgatónak, akik német történelem-szakosok. A tartalomnak mintegy 5%-át az „Előadások a holocaust-ról” című könyvből vettem át. Természetesen annak rendje és módja szerint elismerem ezt.

Widmann: Mondjon nekünk valamit a „Holocaust-revizionizmus. Az érvek” című könyvéről!

Graf: Ezt a könyvet 1996-ban írtam. Ha ma írnám, természetesen nagy mennyiségű új információt tennék hozzá, mivel a revizionista kutatás sokat haladt előre 1996 óta. Mindazonáltal azt gondolom, hogy a könyv nagyon jó bevezetés a revizionizmusba

Widmann: Mi az az ügy, ami miatt a svájci kormány üldözi Önt?

Graf: 1998-ban a svájci Badenben az első négy revizionista könyvemért és „A svájci szabadság hanyatlásáról” című brosúráért állítottak bíróság elé. Kiadómmal, Gerhard Försterrel együtt, aki a per idején annyira beteg volt, hogy tolókoksin tolták be a tárgyalóterembe, „faji megkülönböztetéssel” voltam vádolva, az „antirasszista törvény” alapján, amely olyan, pontosan meg nem ha-

tározott bűncselekményeket tilt meg, mint „a népirtás vagy más emberiség elleni bűnök tagadása vagy minimalizálása”. Ezt a törvényt a svájci zsidó közösség megrendelésére iktatták be. Probára engedés nélküli 15 hónapi börtönrre és mintegy 40 000 svájci frank pénzbüntetésre ítélték; Förster 12 hónapot és pénzbüntetést kapott, de 9 héttel a per után, szeptemberben meghalt. A bíró természetesen nem tett legkisebb erőfeszítést sem annak érdekében, hogy megvitassa a könyveimben kifejtett érveket. Miután a Legfelsőbb Bíróság megerősítette az ítéletet, számkivetésbe mentem 49. születésnapomon, 2000. augusztus 15-én. Ha most visszatérnék, valószínűleg új váddal kellene szembesülnöm a külföldön írt könyveim és cikkeim miatt, amelyek fent vannak az Interneten, és a pénzbüntetés, amelyet természetesen nem tudok kifizetni, további börtönbüntetésre alakulna át. Feltehetőleg összesen 2–3 évre börtönbe kerülnék. Sem feleségem, Olga, sem jómagam nem vagyunk hajlandók önként elfogadni ilyen hosszú különválást.

A „Jürgen-graf.nm.ru” honlapomon található egy hosszú cikket angol nyelven, amelyet 2000 végén Teheránban írtam, amely további információkat tartalmaz a peremről. A cikk címe: „Holocaust-revizionizmus és politikai következményei”.

Widmann: Van-e esélye annak, hogy az antirevizionista törvényeket eltörlik legalább néhány európai országban azok közül, amelyek elfogadták azokat?

Graf: Spanyolország Legfelsőbb Bíróságának döntése kellemes, nagy meglepetés volt számomra, de félek, hogy ez elszigetelt eset. Spanyolországban a zsidók egyáltalán nem rendelkeznek olyan nagy hatalommal, mint Németországban, Ausztriában, Franciaországban vagy Svájcban. Az első három országtól eltérően Svájcban van egy népszavazás jogintézménye, ami azt jelenti, hogy bármely párt, szervezet vagy csoport kezdeményezhet népszavazást egy új törvény bevezetéséről vagy egy létező törvény eltörléséről, ha egy éven belül összegyűjt 50 000 aláírást. 2007 augusztusában a „Svájci Demokraták” nevű kis jobboldali párt ilyen kezdeményezést indított az „antirasszista törvény” eltörlésére, de egymagukban nem valószínű, hogy össze tudják gyűjteni a szükséges aláírást. Másrészt nagyon könnyű lesz ezeket összegyűjteni, ha Christoph Blocher, az ország legnépszerűbb politikusa, akit újabban kitétek a kormányból, támogatja a kezdeményezést. Noha ő bírálta az „antirasszista törvényt” és követelte annak eltörlését, kétem, hogy összeszedne annyi bátorságot, amennyire szükség lenne a kezdeményezés támogatásához. Ilyen lépés hadizenetet jelentene a zsidók ellen, és Blocher egy nagy vállalat tulajdonosa, amelyet a zsidók fáradságot nem kímélve megsemmisítenének, ha ellenük tenne. – A „Die Weltwoche”

című hetilap Zürichben végzett közvélemény-kutatása szerint a népesség enyhe többsége támogatja a törvény eltörlését. De egy népszavazás esetén a csalás lehetősége nagyon reális.

Widmann: Mit tart az utóbbi évek legfontosabb revizionista felfedezésének?

Graf: Az archeológiai feltárásokat a (kelet-lengyelországi) belzeci állítólagos „megsemmisítő tábor” helyén, és azt a három dokumentumot, amelyet Mattogno és én találtunk meg orosz archívumokban, amelyek abszolút bizonyossággal bizonyítják, hogy a birkenauai krematóriumok halottas kamráit nem lehetett embergyilkoló gázkamráknak használni, ahogy az ortodox történészek állítják.

E két felfedezés közül az első ironikus módon az exterminacionisták mélységes ostobasága tette lehetővé. A Holocaust Emlékmúzeum és egy hasonló lengyel szervezet közzétett egy könyvet a belzeci feltárásokról (Andrzej Kola: „Belzec. A náci tábor a zsidók számára az archeológiai források fényében. 1997–1999. évi feltárások”, Varsó-Washington, 2000). Kola azzal dicsekedett, hogy olyan bizonyító anyagot talált, ami megerősíti, hogy Belzec valóban megsemmisítő tábor volt. De ahogy Carlo Mattogno brilliánsan bebizonyítja a „Belzec a propaganda, tanúvallomások, archeológiai vizsgálat és történelem” című könyvében (Theses et Dissertation Press, Chicago, 2004): a feltárások eredményei kényszerítően azt mutatják, hogy mindössze néhány ezer ember halt meg Belzecben, míg az ortodox történészek 600 000 áldozatról beszélnek. A tábor helyén az emberi maradványok jelenléte könnyen megmagyarázható két tényezővel: Belzec 1941-ben nagyon rosszul vezetett munkatábor volt, mielőtt 1942 márciusában tranzit-táborra alakult át, továbbá 1942 márciusa és decembere között 434 000 zsidót deportáltak ebbe a táborba, mielőtt átszállították őket vagy a meghódított keleti területekre, vagy a lublini körzetben levő munkatáborokba. (A 434 000 szám egy német dokumentumból, a „Höfle-táviratból” származik, amely kétségtelenül autentikus. Ebből a 434 000 zsidóból bizonyos számúnak elkerülhetetlenül meg kellett halnia Belzecben. – Továbbá, a feltárások megmutatták, hogy a tanúk által leírt „két gázkamra” sohasem létezett. Ezen feltárások elrendelésével és az eredmények ostoba módon való publikálásával a Holocaust Emlékmúzeum meg annak lengyel barátai cáfolhatatlan bizonyítékot nyújtottak arra, hogy Belzec nem volt megsemmisítő tábor.

A birkenauai krematóriumokkal kapcsolatos három dokumentumot Carlo Mattogno „A birkenauai krematóriumok hullakamrái” cikkében (Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung 3/2003) tette közzé és kommentálta. A háttérük nagyon lehangoló: Birkenaut elárastották a patkányok, amelyek a meghalt foglyok holttestein lakmároztak (Auschwitzban és Birkenauban 1943-ban a napi halandóság mintegy 80 fő volt; a fő ok gerinchártya-gyulladás és egyéb betegségek voltak). 1943. július 20-án egy német orvos, Dr. Wirths, SS-Hauptsturmführer írt egy levelet az auschwitzi Központi Építkezési Hivatal főnökének, Karl Bischoffnak, sürgetve, hogy létesítsen ideiglenes hullakamrákat, annak érdekében, hogy csökkentse a patkányok számát. Ezek az állatok ugyanis, mivel a bubópestis hordozói, olyan rettentő betegség kiterjesztésére alkalmasak, aminek „elképzeltetlen következményei” lehetnek (Wirths). Augusztus 4-én Bischoff azt válaszolta, hogy az ilyen „hullakamrák” nem

szükségesek, mivel a holttesteket mostantól fogva a krematóriumokba viszik kétszer egy nap. Ez azt jelenti, hogy a krematóriumok hullakamrái, amelyek állítólag gázkamráként működtek, bármikor használhatók voltak hamvasztás előtti holttest-tárolásra, és nem lehetett gázkamráként használni azokat. – 1944. májusában – úgy tűnik – a probléma újból jelentkezett, mivel május 22-én a Központi Építkezési Hivatal új főnöke, Jothann egy új levélben válaszolt a témáról, azt állítván, hogy el fogja rendelni: vigyék a holttesteket a krematóriumokba minden reggel. Az ortodox történészek szerint 400 000 magyarországi zsidót gázoltak el Birkenauban 1944. május közepétől július elejéig. Ha ez igaz lett volna, a hullakamrákat mindig gázkamráknak használnák, és így hogyan lehetett volna azokban holttesteket tárolni!

Valóban érdekes lenne, hogy Robert Jan van Pelt, Deborah Lipstadt vagy Michael Berenbaum mit válaszolna, ha szembesülnének ezekkel a dokumentumokkal. Könnyen megérthetjük, hogy ezek az emberek miért félnek halálosan egy nyílt vitától.

Widmann: Ön szerint kik a legfontosabb revizionista kutatók?

Graf: ABC-sorrendben: Arthur Butz, Robert Faurisson, Carlo Mattogno, Germar Rudolf és Wilhelm Staeglich. El kell ismereni az úttörő nagy francia Paul Rassinier érdekeit is, még ha a könyvei számos tévedést is tartalmaznak (ami normális dolog minden úttörő esetében).

Widmann: Szükségesek-e még újabb revizionista könyvek, vagy elég terjeszteni a meglévőket?

Graf: A meglévő könyveknek – különösen a „A holocaust boncolása” és az „Előadások a holocaust-ról” című műveknek – terjesztése valóban nagyon fontos, de a revizionista kutatások feladata korántsem fejeződött be. Germar Rudolf, Carlo Mattogno és jómagam már 2002-ben azt terveztük, hogy írunk egy hatalmas dokumentációt Auschwitzról „Auschwitz: az igazi történet” címmel. De Germar most börtönben van, Carlo-nál, aki a könyv zömét írta és nálam vannak az összegyűjtött adatok, de hiányoznak a szükséges anyagi feltételek, és nincs kiadónk. Különböző a könyv kész lett volna 15–18 hónap alatt, ha van egy kvalifikált fordítónk (akit természetesen megfelelően meg kellett volna fizetni), aki minden fejezetet a német szöveggel egyidejűleg lefordít, és a két változat egyszerre jött volna ki.

Widmann: Látja-e esélyt egy revizionista áttörésnek?

Graf: Csak két lehetséges forgatókönyvet tudok elgondolni:

1. Egy hatalmas gazdasági válságot, ami a Nyugat zsidók által uralt „demokratikus” rendszereinek az összeomlásához vezet. Ha autentikus nacionalisták kerülnek hatalomra vagy az USA-ban vagy néhány nagyobb európai országban, a csalás természetesen halálra van ítélve.

2. Egy konfrontációt a washingtoni zsidó bábregsim és Oroszország között, ami Moszkvát arra indítja, hogy Washingtonra halálos csapást mérjen, azon dokumentumok publikálásával, amelyek azt bizonyítják, hogy a „koncentrációs táborok” a propaganda birodalmához tartoznak. Nem lehetnek kétségeink afelől, hogy az oroszoknak vannak ilyen dokumentumaik.

Widmann: A közben lévő időben mit tehetünk mi, amerikai revizionisták?

Graf: Folytassák az igazság terjesztését azok számára, akik hallani akarják azt!

(Ford.: Tudós-Takács János)

Scott Speidel:

HOGYAN SEMMISÍTETTÉK MEG A ZSIDÓK JOE MCCARTHY-T?

„Az átlagos amerikaiak nem sokat tehetnek, ha a kormányzatunkban lévő kommunista kémek után kutatnak. Közülünk azokra kell támaszkodniuk, akiket a nemzet őrhelyeire küldenek. Úgy gondolom, nem szabad elfelejtenünk, hogy ez olyan háború, amelyet egy brutális erő nagyobb méretekben nyert meg, mint ahogyan bármilyen túlsúlyban lévő brutális erő valaha is megnyert egy háborút a világtörténelem folyamán.

Őnök úgy tudnak beszélni a kommunizmusról, mintha az tízezer mérföld távolságban lévő lenne. Hadd mondjam meg, hogy már itt is van velünk. Hacsak nem biztosítjuk, hogy ne szivárognon be a kormányzatunkba, akkor olyan biztos, hogy még az életünk folyamán megtapasztalunk egy vörös világot, mint az, hogy itt ülünk.

Mindenki, aki akárcsak távolról is követte a kommunista összeesküvést, és képes összeadni kettőt meg kettőt, el fogja mondani Önöknek, hogy nem távoli a lehetősége annak a háborúnak, amelyben vereséget szenvedünk, s amelyben egyébként már benne is vagyunk. Nem távoli a lehetősége annak, hogy ez a háború vagy győzelemmel, vagy civilizációnk halálával fejeződik be.”

Ezeket a szavakat több, mint 40 évvel ezelőtt Joseph Raymond McCarthy, wisconsinai republikánus amerikai szenátor mondta, egy olyan ember, akit azóta igazságtalanul démonizáltak. McCarthy kora óta nemzetünk felforgatása egyre nagyobb méreteket öltött, és a hozzánk intézett figyelmeztetése egyre világosabban visszhangzik most igazságként. Egyre nagyobb az esélye civilizációnk halálának.

Joseph McCarthy-nak mint antikommunista személyiségnek a híre azzal a beszéddel kezdődött, amelyet 1950. február 9-én a Nyugat-Virginia-i Wheelingben, a Republikánus Asszonyok Klubjában tartott, s amelyben azt mondta, hogy legalább 57 ismert kommunista van az Amerikai Külügyminisztériumban, és a Külügyminisztérium tudja, hogy ők ott vannak.

McCarthy vádjai hihető volt, mivel Harry Truman elnök külügyminisztere abban az időben, Dean Acheson, a kommunizmussal és a kommunistákkal közismerten rokonszenvező ember volt. Az 1930-as években Acheson mint jogász a sztálini rezsim érdekében dolgozott, mielőtt az USA diplomáciailag elismerte a Szovjetuniót, újabban pedig szándékosan figyelmen kívül hagyta azokat a jelentéseket, amelyek a Külügyminisztérium pártfogoltjának, Alger Hiss-nek a Kommunista Párttal való kapcsolataira vonatkoztak. Ezenkívül Acheson volt az USA fő tanácsadója 1945. februárjában a Jaltai Konferencián, amely Kelet-Európát kommunista uralom alá adta, és ő elnökölt az ENSZ alapokmányának megfogalmazása során. A Külügyminisztériumban támogatta a kommunisták és gátolta az antikommunisták karrierjét.

Továbbá, Robert Taft, mint Ohio republikánus szenátora, ebben az időben ezt mondta: „A Külügyminisztérium kommunistabarát politikája teljes mértékben igazolja azt, hogy McCarthy vizsgálatot követel.”

A kommunista beszivárgás az USA kormányzatába széles skálán folyt Franklin Roosevelt uralma alatt. Martin Dies, Texas demokrata kongresszusi képviselője, aki az Amerika-ellenes Tevékenységeket Vizsgáló Parlamenti Bizottság elnöke volt annak 1938-as megalakulásától kezdve 1945-ig, 1940-ben figyelmeztette Rooseveltet, hogy több ezer kommunista és kommunistabarát politikus játszik szerepet a kormányzatban, de Rooseveltet nem volt hajlandó akciót kezdeményezni ez ellen. Rooseveltet ezt mondta:

„Semmiel sem hiszek jobban a kommunizmusban, mint Ön, de semmi baj a kommunistákkal országunkban. Legjobb barátaim közül többen kom-

munisták... Nem tekintem a kommunistákat országunkra nézve a jelenben vagy a jövőbeni fenyegetésnek; valójában úgy tekintek Oroszországra, mint legerősebb szövetségesünkre az eljövendő években. Amint mondtam Önnek, amikor elkezdődött a vizsgálata: korlátozza magát a nácikra és a fasisztákra. Noha nem hiszek a kommunizmusban, Oroszország sokkal jobb, és a világ biztonságosabb a kommunizmus alatt, mint a cárok idején.”

Ilyen körülmények között McCarthy vádja, miszerint 57 kommunista volt az Amerikai Külügyminisztériumban, nagyon szerény becslésen alapult.

McCarthy kezdettől fogva a maga útját járta: 1949-ben pártját fogta a német hadifoglyoknak az állítólagos „Malmedy-i tömeggyilkosság” ügyével kapcsolatban. A valóságban az, ami Malmedy belga város közelében, 1944 decemberében történt, nem volt világos abban az időben. Az esemény katonai oldalát Thomas T. Handy USA-tábornok, aki 1949-ben az európai USA-erők főparancsnoka volt, „zavaros, gyorsan változó, elkeseredett harci akciónak” nevezte. Jelenlegi ismereteink szerint számos amerikai katona, aki megadta magát a németeknek, röviddel később fegyveres kereszttűzben életét veszítette, miközben a foglyul ejtőket, akik egy hátsó területre vitték őket, megtámadták más amerikai egységek. Mindazonáltal akkor, amikor később a hátuk mögött az amerikai katonák összekötözött kezű holttesteket találtak, úgy látszott, hogy szándékosan ölték meg őket.

A háború után azokat a németeket, akik részt vettek Malmedynél a küzdelemben, A. H. Rosenfeld USA-ezredeshez és zsidó beosztottjaihoz vitték „kihallgatásra”. A foglyokat önkényesen lefokozták és polgári státusba helyezték, hogy ne álljanak a Genfi Egyezmény védelme alatt. Velük szemben brutális kínvallatást alkalmaztak, hogy vallomásra bírják őket. Amikor Arvid Freimuth, 18 éves hadifogoly felakasztotta magát, miután többször megverték, de nem volt hajlandó aláírni egy „vallomást”, a vádlóknak megengedték, hogy „bizonyítéknak” tekintsenek egy alá nem írt kijelentést, amelyet ők maguk találtak ki.

McCarthy-nak megvolt a bátorsága, hogy felszólaljon e hivatalosan szentesített lincselés ellen, amikor senki más nem mert így tenni. Félelem nélkül védte a hátrányos helyzetben lévő, legyőzött és megalázott németeket, és felszólalt az amerikai egyenruhába öltözött, önelégült idegenek ellen. Ezzel a szenátor olyan erkölcsi bátorságról tett tanúságot, ami később arra ösztönözte, hogy a kommunizmus elleni küzdelem élvonalában harcoljon.

A Szenátus Jogi Bizottságát, amelyben Raymond Baldwin, Connecticut republikánus szenátora elnökölt, jelölték ki a kínvallatás vádjának kivizsgálására, de ők vizsgálat helyett a kínvallatás tisztára mosásával foglalkoztak. 1949. július 26-án McCarthy szenátor undorodva vonult vissza a meghallgatásoktól, és a Szenátusban mondott beszédében bejelentette, hogy a Bizottság két tagjának, Baldwin és Estes Kefauver szenátornak, Tennessee demokrata képviselőjének jogi partnerei vannak a Hadsereg kihallgató tisztjei között, akiket ők állítólag „vizsgálják”. Ez több szempontból előjátéka volt a későbbi eseményeknek.

A zsidók azonnal ellenséges lelkületet mutattak mindenki iránt, aki beavatkozott a bosszúhadjáratukba a legyőzött németekkel szemben, és így nagy ágyújukat a médiában McCarthy ellen fordították: 1949 decemberében egy újságírói közvélemény-kutatás rásütötte McCarthy-ra, hogy ő „a legrosszabb szenátor” – ami számára valójában nagy tisztességet jelentett.

Amikor 1946-ban McCarthy megérkezett Washingtonba, mint új szenátor, meghívta ebédre James Forrestal tengerészeti miniszter. McCarthy ezt írja:

„Mielőtt Jim Forrestal-lel találkoztam, úgy gondoltam, hogy a nemzetközi kommunizmussal szemben stratégiánk alkalmatlansága és ostobasága miatt vesztettünk. Megemlékeztem ezt Forrestal-nek. Mindig emlékezni fogok a válaszára. Ezt mondta: 'McCarthy, a következetesség sohasem az ostobaság jellemzője. Ha ők csupán ostobák lennének, bizonyos alkalmakkor a mi javunkra tévednének.' Ez a mondat olyan erős benyomást gyakorolt rám, hogy azóta gyakran idéztem.”

Megvizsgálva a Washingtonban erősödő destruktív politikai irányzatokat, McCarthy azt a következtetést vont le, hogy a kommunizmus elleni eredményes harchoz nem elég általában elítélni a kommunizmust; mindenki – még egy kommunista is – állíthatja, hogy ellenzi a kommunizmust. A szenátor elhatározta, hogy azonosítani kell azokat, akik felelősek az áruló politikai irányvonalakért, és azután azon az alapon kell megvádolni őket, amit ténylegesen tettek, nem pedig azon eszmék alapján, amiknek a szájukkal szolgáltak.

Millard Tydings, Maryland demokrata szenátorának elnöklete alatt egy speciális vizsgálati albizottságot hoztak létre, megvizsgálni McCarthy-nak azt az állítását, hogy kommunisták és kommunista szimpatizánsok rejtőznek a Külügyminisztériumban. A valóságos cél ekkor az volt – miként ezt maga Tydings is beismerte –, hogy McCarthy-t elhallgattassák. Tydings így dicsekedett: „Engedélyezzünk McCarthy-nak három napos nyilvános meghallgatást, és sohasem fogjuk többé látni a Szenátusban.” Tydings-nek az új hazafi lejáratására irányuló törekvését hathatósan támogatta a média jelentős része.

A meghallgatásokon megjelenő tudósítók egyike, Elmer Davis, jeles rádió-komentátor, a Háborús Információs Hivatal főnöke volt. McCarthy megjegyezte:

„Számos eset [főszereplői], akiket bemutatni készültem, egykor a Háborús Információs Hivatal munkatársai voltak Davis alá beosztva, majd áthelyezték őket a Külügyminisztériumba. Ahogy rápillantottam Davis-re, visszaemlékeztem arra, hogy Stanislaw Mikolajczyk, egyike Lengyelország anti-kommunista vezetőinek, annak idején figyelmeztette a Külügyminisztériumot, hogy amikor Davis volt a Háborús Információs Hivatal főnöke, e Hivatal rádióközleményei 'következtesen a kommunista vonalat követik', és a közlemények 'valószínűleg magából Moszkvából származnak'. Nem voltak kétségeim az azal kapcsolatban, hogy miként fogja Davis elmondani ezt a történetet... Egy másik asztalnál [a baloldali, panamákat leleplező újságíró] Drew Pearson embezeit láttam. Nem tudtam megállni, hogy ne emlékezzek arra, hogy Pearson a Kommunista Párt egyik tagját, Andrew Older-t arra alkalmazta, hogy írja meg a vele kapcsolatos történeteket, az Amerika-ellenes Tevékenységet Vizsgáló Parlamenti Bizottság vonatkozásában. Pearson-nak egy másik embere Davis Karr volt, aki korábban a Kommunista Párt hivatalos lapjánál, a Daily Worker-nél dolgozott... Semmi kétség, hogy miképpen fogja eltussolni Pearson ezt a történetet... Amíg várokoztam arra, hogy az elnök megnyissa a meghallgatást, természetesen tudtam, hogy a sajtó baloldali elemei ki fogják csavarni és el fogják torzítani a történetet, hogy megvédjenek minden kommunistát, akit az Albizottság elé terjesztettem, de – őszintén szólva – sejtelmem sem volt arról, hogy mennyire tisztességtelen sajtóbeszámolókat fogunk következni.”

Owen Lattimore ügyében McCarthy fő tanújának, az ex-kommunista Louis Budenz-nek a tanúvallomását nagymértékben meghamisították. Lattimore a távolkeleti ügyek tudós ismerője volt, és a Külügyminisztérium

mint tanácsadót alkalmazta. Ő azt a tájékoztatást adta a Külügyminisztériumnak, hogy a kínai kommunista vezér, Mao Ce-Tung csupán „liberális mezőgazdasági reformer”, és ezt a tájékoztatást akkor adta, amikor Washington még bizonytalan volt abban, hogy miként reagáljon Mao-nak a kínai kormány megdöntésére irányuló erőfeszítéseire – McCarthy szavaival:

„[Budenz]... tanúsította, hogy... [Lattimore], akit a kormány alkalmazott, és aki éveken át tájékoztatta a Külügyminisztérium tisztviselőit a távol-keleti politikával kapcsolatban, a Kommunista Párt tagja volt.

De számos újság és távirati szolgálat annyira elferdítette Budenznek Lattimore-ra vonatkozó tanúvallomását, hogy a legtöbb amerikai számára nem volt világos, hogy Lattimore valójában bizonyítottan azonosította, mint kommunista.

Egy tisztességes újságíró, Dave McConnell a New York Herald Tribune-től, azt írta 1950. május 16-án az újságjában: 'Önöknek szitát kell használniuk, hogy kiszűrjék a ferdítéseket a számos újságban közölt McCarthy-történetekből.'"

„A fark-puskás Joe-t”, ahogy gúnynevén a sajtó emlegette, sokan nemzeti hősnak látták. Egy Gallup-felmérés 1950. május 21-én azt mutatta, hogy a nagyközönség soraiban négy támogatója esik minden három becsmérőljére. Egy későbbi felmérés során, 1954-ben a nagyközönség 50%-a látta kedvező színben, és csupán 29%-a kedvezőtlenül. Olyan ember volt Washington D. C.-ben, aki ellenszegült a mindkét párt részéről gyakorolt nyomásnak, miszerint udvariasnak kell lenni Amerika ellenségeihez, és „velük haladva boldogulni”. Olyan ember volt, aki komolyan vette az antikommunizmust, és hajlandó volt tenni is valamit azzal kapcsolatban.

Lord Harold Varney konzervatív író abban az időben ezt írta az American Mercury-ban:

„McCarthy oda való, ahol jelenleg van, mert eleget tesz a határozott ember iránti mély nemzeti igénynek. Az ingadozó, határozatlan, és a nyomást gyakorló csoportok által megfélemlített politikusok Washingtonjában kimagaslik rendíthetetlen nyugalomával, mint magabiztos ember. Rendíthetetlen önbizalmát megtapasztalták ellenfelei, akikkel vitába szállt: Marshall, Acheson, Tydings, Conant – hatalmuk csúcán lévő férfiak. McCarthy sohasem veszített el egy jelentős washingtoni küzdelmet sem... Néha túl messzire távolodott el a közvéleménytől, de az mindig követte... Mivel hajlandó volt úgy cselekedni, mint a kommunistákat szolgáló gyalázkodás főszórájának lengéscsillapítója, az összes [többi] antikommunista karrierjét könnyebbé tette... [McCarthy küzdelmének] egyik hosszú távú következménye volt az ő hatása az amerikai eszmevilágra. Az amerikai közéleti vita légköre bámulatosan megtisztult, mióta McCarthy elkezdett harcolni... Az országos kommunikációt szolgáló médiára a hosszú távú hatást az irodalmár vörösök és baloldaliak megtörésével gyakorolta...”

Természetesen ez nagyon különbözik napjaink népi gondolkodásától, amelyet a média tart ellenőrzése alatt. Kevés szó esik McCarthy népszerűségéről, amellyel még Eisenhower sem merészt egyenesen szembeállni. Ehelyett azt akarják elhítenni velünk, hogy McCarthy brutális zsarnok volt, akinek valahogy sikerült átgázolnia mindenki polgári szabadságjogán, és az egész országot éveken át a legrosszabb fajtájú beteges félelemben tartania, mindezt egy Szenátusi Albizottság elnökeként.

Ne essünk tévedésbe ezzel kapcsolatban: McCarthy jelentős kényelmetlenséget okozott bizonyos embereknek, ti. azoknak az idegen felforgatóknak és árulóknak, akiknek a végső célja az Új Világrend volt, és még ma is az. Ők azok az emberek voltak, akik azon igyekeztek, hogy elhallgattassák őt, ironikus módon úgy jellemezték McCarthy-t, mint a szólásszabadság ellenségét. Az első Alkotmánymódosítást természetesen éppen az olyan emberek védelmére fogalmazták meg, mint McCarthy, aki azonosítani merete a magas körökben tapasztalt árulást.

Mindazonáltal kétségtelenül voltak olyan őszintén hazafias amerikaiak, akik egyetértettek ugyan McCarthy

céljával, azzal, hogy el kell mozdítani a kommunistákat a kormányzatból, de az ő módszerét, annak egész szencióhajhászásával és propagandisztikus ravaszágával együtt visszaszítónak találták. McCarthy módszere – ahogyan azt ő maga kifejtette – egyfajta utolsó mentővívó volt:

„Azt a módszert követtem, hogy a nyilvánosság elé tartam az igazságot azon emberekkel kapcsolatban, akik alkalmatlanságuk vagy nyílt árulásuk következtében árulói voltak népünknek. Egy másik módszer lett volna, ha a bizonyítékokat az Elnök elé tárjuk, és megkérjük Őt: bocsássa el azokat, akik a kommunisták ügyét szolgálják. Egy harmadik módszer lett volna a tényeket egy megfelelő Szenátusi Bizottság elé terjeszteni, amelynek hatalma van vizsgálókat kinevezni, tanúkat megidézni és dokumentumokat igénybe venni. A második és harmadik módszerrel... sikertelenül próbálkoztam... Az egyedüli módszer, ami még rendelkezésemre állt, az volt, hogy bemutassam az igazságot az amerikai népnek. Ezt tettem.”

Azok az emberek, akik pusztán azért bírálták McCarthy nyilvános vádjait, mert a módszert ízléstelennek tartották, nyilván nem mérték fel a helyzet súlyosságát és a cselekvés szükségességét. Azt is meg kell jegyezni, hogy McCarthy nem akarta nyilvánosan felolvasni az 57 felforgató személy eredeti jegyzékét, hanem a Tydings-bizottság követelte ezt tőle. Az 1950. február 20-i Kongresszusi Jegyzőkönyv szerint (2049. o.) McCarthy tiltakozott a Szenátusi Bizottságban:

„Úgy gondolom... helytelen lenne a nevet nyilvánosságra hozni, mielőtt a megfelelő Szenátusi Bizottság az ülésén nem foglalkozik velük... Ez rossz benyomást hagyna maga után.”

Sajnos, pontosan a „rossz benyomás” volt az, amit a Tydings-bizottság kelteni akart. Más szóval: a „meggondolatlan” vádjával ellentétben, amelyet rá alkalmaztak, McCarthy az első alkotmánymódosítás által biztosított jogot nagy gondossággal gyakorolta.

Az életre keltett Paul Revere-hez, illetve a késői Ciceróhoz hasonlóan ő volt az, aki megfújta a riadót, aki tudatta az amerikai néppel, hogy a kormányzatuk elferdült módon idegen érdekek szolgálatában áll, és a „globalisták” árnyékkormányára akarta elhallgattatni őt, hogy annak hatalma és káros befolyása rejtve maradjon az amerikai nép előtt.

A nemzetközi kommunizmusnak és a nemzetközi pénzvilágnak – a zsidó hatalom iker-erőtényezőinek – rossz szolgálatot tett McCarthy azzal, hogy felhívta a figyelmet a lojalitás és a felforgatás problémáira.

Az 1952-es választások alkalmával a liberálisok – nagyrészt McCarthy hatására – megkaparintották maguknak mind a Kongresszust, mind az elnökséget. McCarthy lett a Kormányzati Tevékenység Szenátusi Bizottságának és a Vizsgálói Albizottságának az elnöke. De az új Elnök az Új Világrend-klikk kedveltje volt, és neki sikerült az, amiben Truman kudarcot vallott: McCarthy hitelének rontása.

Kétségtelen, hogy McCarthy lejárata egy összeesküvés műve volt. Ezt azért tudjuk, mert azok az emberek, akik tudomással bírtak az összeesküvésről, később könyveket írtak erről. Természetesen az összeesküvők tevékenységei alig észrevehetőek voltak. Maga Eisenhower még attól is gondosan óvakodott, hogy nyilvánosan kiejtse McCarthy nevét, a média hírközlése viszont vele kapcsolatban szinte hihetetlenül torzított. Így a nagyközönség számára az intézkedések, amiket McCarthy tett, rejtélyt jelentettek, noha azok lényegében véve nagyon

egyszerű dolgok voltak. McCarthy-t kínos helyzetbe hozták, a média nagyobbik része a lehető legkedvezőtlenebbül mutatta be, és a kollégái elhagyták.

McCarthy hírnevét főleg az az ellenségeskedés semmisítette meg, amelyet a Vizsgálói Albizottság két tagja, Roy Cohn és G. David Schine folytatott az USA Hadserege ellen, McCarthy óhajaival ellentétben.

Két elkötelezett antikommunistának, George Sokolsky befolyásos újságírónak és Richard Berlin-nek, a Hearst Corporation zsidó elnökének sürgetésére McCarthy 1953. január 2-án bejelentette, hogy a 26 éves Roy Cohn lesz a Vizsgálói Albizottság fő tanácsadója. Cohn, a New York-i Legfelsőbb Bíróság bírájának, Albert Cohn-nak a fia, jó szolgálatot tett a maga zsidó összekötésével a múltban, amikor alkalmazva lett, mint helyettes ügyvéd, közvetlenül azután, hogy letette az ügyvédi vizsgát New Yorkban. Maga Cohn később bevallotta, hogy McCarthy elsősorban azért alkalmazta, mert ő zsidó volt:

„Egyre növekvő rágalom terjedt el külföldön..., hogy McCarthy zsidó-gyűlölő..., és el akarta hártani azt. Én voltam a kézenfekvő válasz, és az alternatíva [Robert Kennedy] a közismert, jól dokumentált antiszemita Joseph P. Kennedynak, az egykori Hitler-barát londoni követnek a fia – az utolsó ember volt, aki kellett volna McCarthy-nak a bizottságában fontos posztra.”

Valószínűleg nem szükséges hangsúlyozni, hogy maguk a zsidók voltak a forrásai annak a „rágalomnak”, amelyet McCarthy úgy érzett, hogy ellensúlyozni kell.

Így McCarthy nem tudott megszabadulni Cohn-tól; baráti társaságban kifejezte a félelmét, hogyha Cohn bármely okból lemondana, azonnal újra megvádolnák őt „antiszemizmussal”.

Továbbá, mivel a legtöbb újság már állandóan ellene volt, McCarthy elkeseredetten igényelt egy kedvező sajtóközleményt. Everett Dirksen, Illinois republikánus szenátora ezt így kommentálta: „Cohn-t a Bizottságba a Hearst sajtó ajánlotta, és Joe nem merete elveszíteni ezt a támogatást.”

Cohn, aki 1986-ban AIDS-ben halt meg, homoszexuális volt, és az elferdüléséről a szóbeszéd széleskörűen elterjedt, miután behozott egy másik fiatal zsidót, G. David Schine-t McCarthy munkatársai közé. Maga Cohn írta bele életrajzába, hogy őt és Schine-t úgy emlegették, mint „Jancsit és Juliskát”. Ez a szóbeszéd kétségtelenül nagy szégyent jelentett McCarthy számára, mivel az irányított médiának akkor még nem sikerült a homoszexualitást divatosá tennie, és a homoszexuálisokat a biztonsági kockázatok között kellett vizsgálni.

Cohn javaslatára Schine-t McCarthy elfogadta, mint a kommunizmussal kapcsolatos fizetés nélküli „fő tanácsadót”. Schine ajánlólevele erre az állásra az volt, hogy ő volt a szerzője „A kommunizmus fogalma” című pamfletnek, amelynek terjesztését gazdag szülei tették lehetővé szállodai láncukban. Ez a pamflet helytelen adatokat adott meg az orosz forradalommal és a Kommunista Párt alapításával kapcsolatban, összekeverte Marxtot Leninnel, Sztálint Trockijjal, Kerenszkijt Lvov herceggel, és Lenin nevét rosszul hozta. A zsidó milliomos playboy így Cohn szemében magasan kvalifikált volt arra, hogy tanácsadó legyen.

McCarthy azt remélte, hogy megmentheti magát az „antiszemizmussal” vádjától Roy Cohn-nal, és ha szükséges, David Schine-nal. De az a nap, amikor elfogadta ezt a két zsidót, mint segítőit, valójában bukása kezdetének napja volt.

Mint egy multimilliomos zsidó fia, Schine elkerülte a koreai háborúba való sorozást azzal, hogy 4-F-nek minősítették. De amikor McCarthy Bizottságának munkatársa lett, Drew Pearson baloldali újságíró ösztönzésére a Hadsereg visszaminősítette frontszolgálatra alkalmasnak. Így a színpad fel lett állítva Roy Cohn-nak, hogy McCarthy-t bevonja egy vitába az USA Hadseregével.

Világos, hogy McCarthy-t akarata ellenére vonták be ebbe a vitába. John Adams, a Hadsereg jogásza erről így számol be:

„McCarthy szenátor teljesen spontán beszélt a Schine-nal kapcsolatos ingerültségéről. Azt mondta ▶

► **nekem, hogy ő a bizottságot abszolúte nem segítő személyiség, akit nem érdekel semmi más, mint a fényképészek, és az, hogy a fényképe bekerüljön az újságokba. A dolgok olyan pontra jutottak, ahol ő teljesen alkalmatlan volt. Nagy nyomatékmal mondta nekem, hogy nagyon szeretné ezt az egyént besorozottan látni, és... reméli, mi elküldjük őt a lehető legmesszebbre, hogy „őt békén hagyja”... „Küldjék őt, ahová csak tudják, a lehető legmesszebbre. Korea túl közel van.”**

Cohn nagy hűhót csapott a Hadseregnél: először boszszúval fenyegetőzött Schine besorozásáért, aztán agitációt folytatott, hogy különleges bánásmódot biztosítsanak a feltételezett fiúbarátja számára. John Adams azt állította a Herbert Brownell főállományos hivatásában tartott értekezleten, 1954. január 21-én, hogy a Hadsereg lojális tisztikarához tartozó nevek iránti kérelmeket általában megelőzték a Schine áthelyezése érdekében elhangzott veszekedések. McCarthy nem örült e magartás miatt, és magánemberként panaszkodott, hogy Cohn valójában bosszúhadjáratot folytatott a Hadsereg ellen Schine érdekében.

McCarthy 1953. december 17-én tájékoztatta Adams-et, hogy miután megtudta Cohn és Schine beavatkozásának nézetét a Fort Dix főparancsnokságnál, azt óhajtja, hogy a Hadsereg szakítson meg minden speciális bánásmódot Schine irányában. A későbbiek folyamán George Sokolsky, az állítólagos antikommunista zsidó, ismételt felkereste Adams-et, és folyamatosan speciális bánásmódot sürgetett Schine számára. 1954. február 12-én Sokolsky oly messzire ment, hogy azt mondta Adams-nak: ő, Sokolsky, „utasítást adna arra, hogy minden vádat ejtsenek, amit terveznek a Hadsereggel kapcsolatban [vagyis McCarthy vizsgálatát a Hadsereg belüli kommunista felforgatással kapcsolatban]”, ha speciális áthelyezést rendelnek el Schine számára. Úgy látszott, hogy Sokolsky-t jobban érdekli egy zsidó társának kényelme és komfortja, mint az USA nemzeti biztonsága – vagy szándékosan mérgezte meg a jó viszonyt a Hadsereg és McCarthy között.

Eközben, 1954. január végén a New York Post-ban egy történet körvonalazódott: a Fort Dix katonái panaszkodtak, hogy Schine úgy él köztük, mint egy oda látogató méltóság, és ezért Joseph McCarthy-nak kell vállalni a felelősséget.

Robert Stevens védelmi miniszter azt mondta, hogy ő óvatos a Schine „elleni diszkriminációval” kapcsolatban, mert Schine zsidó. McCarthy hasonlóképpen kijelentette: „félelek Cohn-ra tüzelni, mert azzal vádolhatnak meg, hogy antiszemita vagyok”. Azt látjuk tehát, hogy a védelmi minisztert és a Szenátusi Bizottság elnökét megbénította a félelmük, hogy „antiszemitának nevezik őket”, és ezért megengedték a 26 éves Roy Cohn-nak és a teljesen következtelen G. David Schine-nak, hogy könnyen győzzenek felettük.

McCarthy-t nemcsak az az általa érzékelt tény tette óvatossá az őt újra támadókkal szemben, hogy a zsidók megharagudtak rá, amikor öt évvel korábban szót emelt a német hadifoglyokkal kapcsolatban alkalmazott barbár bánásmód ellen, hanem az is, hogy a **kommunista felforgatás elleni vizsgálatai aránytalanul nagy számú zsidó kommunistát tártak fel, és attól félt, hogy a zsidók azt hiszik: ő inkább a zsidókra, mint a kommunistákra vadászik.**

Azzal, hogy a vizsgálattal való fenyegetést fegyverként használta Cohn annak érdekében, hogy a Hadsereget Schine barátja iránt különleges bánásmódra kényszerítse, beszennyezte McCarthy hazafias munkájának legitimitását. A becsületesség lenézésének és a tulajdon felelőtlen semmibevevésének pontosan azt a benyomását keltette, amit McCarthy el akart kerülni.

McCarthy nyilvánvalóan abban reménykedett, hogy az állítólagos antikommunista zsidók valóban azok, aminek mondják magukat. De az ő részvételük miatt minden erőfeszítése balul ütött ki. Ha a szenátor számolt volna a zsidó magartás jellegzetességével – különösen a megtévesztésre irányuló hajlamukkal, ami sokkal messzebb megy, mint amivel a nem-zsidók világában találkozhatunk –, talán inkább vállalni merete volna az „anti-

szemitizmus” vádját, mint eltérni a zsidókat munkatársai sorában.

Például a George Sokolsky zsidó újságírónak, Roy Cohn ajánlójának múltjára vonatkozó adatok életének meglehetősen kései szakaszában váltak ismertté. Sokolsky 1917-ben, 24 éves korában nagyszámú más zsidóval együtt Oroszországba ment, telve lelkesedéssel a kommunista világ kilátásai iránt, és azt remélve, hogy segít a bolsevikoknak abban, hogy minél gyorsabban rakják a kommunista jármót az oroszok nyakába. Egy idő elteltével Pétervárott kiadta a Daily News-t, az angol nyelvű kommunista újságot. Ezt követően Kínába távozott, hogy újságírói készségét Szun Jat-Szen forradalmár vezér szolgálatába állítsa, aki azért tevékenykedett, hogy kommunista kormányt alakítson Kínában, és a Szovjettől kapott támogatást. 1931-ben, kiábrándulva a bolsevizmus módszereiből, Sokolsky visszatért az USA-ba, ahol különböző módszereket alkalmazott.

A Hearst-újságok jobboldali újságírójaként jó helyzetbe került ahhoz, hogy sokat tegyen az Új Világrend bővületében élő zsidó megszállottság érdekében, az antikommunista mozgalom zsákutcákba, hamis reményekbe, zűrzavarba terelése és az igazságtól való elfordítása által. Megvizsgálva ezeket a tényeket, megalapozottan hihetünk-e azon állításának, hogy az 1950-es években teljesen megváltoztatta eszméit, és a továbbiakban azok ellenében buzgólkodott, akik mellett lelkesen tevékenykedett egykor Oroszországban és Kínában? A válaszhoz hozzásegíthet Sokolsky 1935-ös „Mi, zsidók” című könyve, amelyben amiatt siránkozott, hogy miért nem tartanak még inkább össze a zsidók. Bizonyos, hogy egy faji szempontból öntudatos zsidó nem lehetett képes őszintén támogatni McCarthy törekvését, hogy eltávolítsa a kommunistákat az amerikai élet befolyásos pozícióiból, miután megértette, hogy **a kommunizmus eltávolítása a zsidók eltávolítását jelenti.**

Hasonlóképpen Roy Cohn, akit Sokolsky a „rabbijának” nevezett, egy másik tagja volt annak a szélsőbal csoportnak, amely azt állította, hogy csodálatos megtérésen ment keresztül. 1949-ben az antikommunizmust nyíltan „boszorkányüldözésnek” nevezte, és azt mondta, hogy Alger Hiss egy „jobboldali összeesküvés” áldozata. A zsidó nép legendás összetartására és a kommunizmus zsidó jellegére való tekintettel jogos ezeket az „egy éjszaka alatt történő” megtéréseket gyanúval szemlélni.

Nem csupán Roy Cohn ifjúkori baloldali rokonszenve tesz minket gyanakvóvá a szándékai iránt. Apja, Albert Cohn volt az első bíró, akit Franklin Rooseveltt kinevezett, miután New York kormányzója lett. Így a Cohnok oszlopos tagjai voltak éppen annak a klikknek, amely azt támogatta, amit McCarthy „az árulás húszas éveinek” nevezett.

Nagyon valószínű, hogy McCarthy, aki nagyon el akarta kerülni, hogy szembeszálljon a zsidókkal, engedte magát becsalni a jó zsidó/rossz zsidó ősi játszmájába.

Az Eisenhower által kinevezett védelmi miniszter, Robert Stevens, a J. P. Stevens textil-üzlethálózat feje, megbízható antikommunista volt. Ő hiteles tanúja volt a kommunisták destruktív szerepének a munkaügyi vitákban. Stevens még a New Deal támogatóival szemben is bizalmatlan volt. Így nem mint az Ike-ot körülvevő Új Világrend-klikk egyik tagja lett kinevezve, hanem tisztán mint egy („félrevezetett” mivolta ellenére is) értékes republikánus reklám-ember. Stevens Eisenhower antikommunista kampány-retorikáját nyilván szó szerint vette.

Amikor Stevens átvette a hivatalát 1953 februárjában, tájékoztatást kért [a Hadsereg Lojális és Biztonsági Programjáról]: „A tájékoztatásnak elő kell terjesztenie, hogy milyen lépéseket szándékoznak tenni annak érdekében, hogy megakadályozzuk a nem-lojális és felforgató személyeknek a Hadseregbe való beszívárgását, és milyen lépéseket tettek az olyan személyek leleplezése és eltávolítása érdekében, akik esetleg beférkőzhetnek a Hadsereg vezető rétegébe. „Stevens annyira érdeklődött a felforgatás elleni küzdelem iránt, hogy tanácsot kért J. Edgar Hoover-től, az FBI igazgatójától. Végül, amikor megtudta, hogy McCarthy a Hadsereg biztonsági koc-

kázataival foglalkozik, táviratozott neki, felajánlva a segítségét a vizsgálatban.

McCarthy munkatörzse 1953. szeptember 10-én bejelentette, hogy nagyon komoly bizonyíték áll rendelkezésre a Fort Monmouth-ban folyó kémkedéssel kapcsolatban. A bizonyíték egy kivonat volt J. Edgar Hoover-nek a Katonai Titkosszolgálat fejének küldött jelentéséből. A dokumentum 35 Fort Monmouth-alkalmazottat említett, mint biztonsági kockázatot, akik között a legtöbben orosz származású zsidók voltak, akik kapcsolatban álltak Julius és Ethel Rosenberg atombomba-kémekkel. Stevens utasította a Fort Monmouth-on működő főparancsnokot: „Működjünk együtt! Gondoskodjanak arról, hogy megintertjöljanak mindenkit, akit csak akarnak.”

Mindazonáltal a Fort Monmouth-nál folyó vizsgálat folyamán a figyelem a közeli Camp Kilmer-re terelődött. Ez a zsidó kommunista Irving Peress-ügy volt. Peress, a Hadsereg egyik fogásza, akiről bebizonyosodott, hogy kommunista csoportoknak nemcsak tagja, hanem szervezője is, hamisan esküdt, amikor megkapta tiszti megbízatását. Ennél rosszabb, hogy amikor az ügy lelepleződött, Peress-t előléptették, majd később tisztes elbocsátásban részesítették. Ő így elkerülte a hadbíróóság elé állítás kockázatát. A Peress-ügy borzalmas szégyen volt a Hadsereg számára, mert azt mutatta, hogy a biztonság a Hadseregben csupán formalitás, amit könnyen ki lehet játszani.

McCarthy bizalmas informátora a Peress-ügyben Ralf Zwicker tábornok volt. New York City-ben egy meghallgatást rendeztek, és Zwicker tábornokot meghívták tanúnak azon Pentagon-tisztviselő azonosítására vonatkozóan, aki elrendelte Peress tisztes elbocsátását. Ámde éppen a meghallgatás reggelén Zwicker azt a parancsot kapta John Adams-tól, hogy ne fedje fel az illető tisztviselő nevét. McCarthy minden tőle telhetőt megtett, hogy rábeszélje Zwicker-t, hogy a parancs ellenére beszéljen, de nem járt sikerrel.

Ezt követően a sajtó nagy zajt csapott: azt írták, hogy McCarthy durván bánt Zwicker-rel és „inzultálta az egyenruhát”. Azt állították az újságok, hogy McCarthy alaptalanul vádolta Zwicker-t a felforgató elemek védelmével.

Stevens védelmi miniszter elhatározta, hogy nem engedélyezi a továbbiakban Zwicker tábornoknak és más tiszteknek a tanúskodást. William Ewald, a Védelmi Minisztérium egyik tisztviselője, ebben az időben kijelentette: „A döntést a kormányzaton belül, a hírlapírók részéről széltében-hosszában és a liberálisok részéről végig az egész tengerparton éljenzés fogadta McCarthy ellenfelei részéről.” Különösen figyelemre méltó, hogy a kaliforniai Paul Hoffman, a Marshall-terv adminisztrátora telefonált, akinek a birtokán akkor Eisenhower nyaralt. Ebből a gratulációból arra lehet következtetni, hogy a fő McCarthy-gyűlölő Ike Elnök magartartását képviselte.

Eisenhower barátja, Hoffman Anna Rosenberget vette feleségül, aki Truman zsidó titkárnője volt a Védelmi Minisztériumban, 1950-ben. A liberális programok buzgó előmozdítója volt a Hadseregben és a többi fegyveres szolgálatban. Mindenki másnál jobban erőltette a faji integrációt a szolgálatokban. Ike-től eltérően Stevens védelmi miniszter nem volt engesztelhetetlen ellenfele McCarthy-nak és az antikommunizmusnak. Noha Roy Cohn-t tiszteletre méltó embernek gondolta, azt mondta, hogy McCarthy-t „ésszerű” embernek látja. Egy konferencián, ahol McCarthy Albizottságának tagjai voltak többségben, megkötöttek egy egyezményt, és Stevens aláírta az e megegyezést tanúsító dokumentumot. Ennek az eseménynek McCarthy-ellenes értelmezése az volt, hogy Stevens védelmi miniszter nem értette meg, hogy mit tesz McCarthy. Valószínűbb, hogy Stevens azt nem értette meg, hogy mit tesz Eisenhower. És ezt az amerikai nép sem értette meg!

Stevens a média heves, ellenséges reagálására a McCarthy-val való kibékülésével kapcsolatban ezt mondta: „Azt hiszem, engem abszolúte keresztre feszítettek...” Továbbá, látható naivitással azt mondta, hogy a sajtó „félreértette” az egyezményt.

Eisenhower úgy döntött, hogy Stevens védelmi miniszter „adminisztratív hibát” követett el, és elutasította az egyezményt. Megfogalmazták Stevens McCarthy-val kötött egyezményének elutasítását, és Stevens-t arra kötelezték, hogy az elutasítást hozza nyilvánosságra.

Eközben Eisenhower Elnök munkatörzse Stevens tudta nélkül utasította John Adams-ot, Stevens alárendeltjét, hogy állítson össze egy írásos jelentést Cohn és Schine magatartásáról. Adams-et, a Truman-adminisztráció kreatúráját nyilván megbízhatóbbnak tekintették, mint a konzervatív Stevens-t.

Amikor 1954. március 8-án Stevens védelmi minisztert a Cohn és Schine iránti elfogadhatatlan presszióval kapcsolatban (amelyet John Adams néhány nappal korábban kiszivárogtatott a sajtónak) megkérdezték, ő ezt mondta: „Személy szerint azt gondolom, hogy valami ezen a vonalon nagyon eltúlzottnak fog bizonyulni... Én vagyok a védelmi miniszter, és én folytattam bizonyos beszélgetéseket a Bizottsággal és annak elnökével... nagyjából és egészében, a velem való bánásmódot illetően nincs személyes panaszom...”

Stevens március 10-én, noha még mindig nem tudott a két nappal korábbi Schine-kronológiáról, arra kényszerült, hogy jóváhagyjon egy olyan változatot, amit Struve Hensel, a Védelmi Minisztérium jogásza jelentősen „átjavított”. Ezt nevezték „Stevens-Adams kronológiának”, jóllehet Stevens azt csak most ismerte meg. Kényszer hatására a védelmi miniszter nevét adta egy olyan dokumentumhoz, amelyet „nagyon eltúlzottnak” mondtak volna.

1954. áprilisának végén kezdődtek el a Hadsereg/McCarthy meghallgatások. A Hadsereg azzal vádolta McCarthy-t és Roy Cohn-t, hogy elfogadhatatlan nyomást gyakoroltak rájuk, aminek bizonyítékául az úgynevezett „Stevens-Adams kronológia” szolgált. McCarthy vizonvádat emelt a Hadsereg ellen, miszerint a Hadsereg megkísérelte kompromittálni Albizottságának hitelét és megállítani a Bizottságnak a Hadsereggel kapcsolatos vizsgálatait.

A meghallgatások során Stevens volt a Hadsereg „szártanúja”. Ő „kökeményen ellenállt” az Albizottságnak; homályos, tartózkodó és félig ellentmondásos tanúvallomást tett. McCarthy előtt világossá vált, hogy Stevens Eisenhower munkatörzisének utasítására cselekedett. Mindazonáltal a Hadsereg ügye fel volt fújva, és McCarthy lényegében igazolást nyert, amikor Everett Dirksen szenátor, McCarthy Albizottságának egyik tagja azt tanúsította, hogy John Adams, a Hadsereg tanácsadója és Gerald Morgan, Eisenhower adminisztratív helyettese 1954. január 22-én felkeresték őt, és kérték semmisnek tekinteni McCarthy vizsgálatának a Hadsereg-re vonatkozó részét. Dirksen tanúsította, hogy Adams említést tett a Hadsereg Cohn-nal és Schine-nal kapcsolatos dossziéjáról, és elejtett egy „utalást”, hogy ezek a dossziék veszélyesek lehetnek, ha azokat „kiadják és megszéllőztetik” az újságok „címlapjain”.

Ezen a ponton John Adams, aki nem akart egyedüli bűnbak lenni Eisenhower kedvéért, továbbá nem akarta magát kitenni annak az eshetőségnek, hogy hamis eskü címén vádat emeljenek ellene, felfedte, hogy azt mondták neki egy titkos értekezleten a fő államügyész hivatalában, (egy nappal azelőtt, mielőtt Dirksen-t felkereste) hogy állítsa össze Eisenhower munkatörzisének tagjaival a Cohn-ra és Schine-ra vonatkozó kronológiát.

A Fehér Ház nyilvánvalóan belekeveredett egy összeesküvésbe, amely arra irányult, hogy megvédjék a kormányzaton belüli felforgatást. Eisenhower május 17-én, abban a nyilvánvaló igyekezetében, hogy megakadályozza saját szerepének további vizsgálatát, kiadta a később „vasfüggöny-rendelet” néven ismertté vált intézkedést. Eisenhower azt állította: alkotmányos elv, hogy az Elnök megtilthatja a beosztottjainak bármilyen információ felfedését a Kongresszus számára.

Május 27-én, Stevens további több napon át tartó, homályos, tartózkodó és időnként ellentmondó tanúvallomása után McCarthy elkeseredetten így reagált Eisenhower szájpecek-rendelkezésére: „Az az eskü, amelyet kormányzatunkban mindenki arra tesz, hogy megvédi és megoltalmazza az országot minden külső

és belső ellenségtől, sokkal jobban kötelező, mint bármely elnöki biztonsági direktíva.” Sürgette a szövetségi alkalmazottakat: álljanak elő minden rendelkezésükre álló információval a kormányzatban előforduló korrupcióval és felforgató tevékenységgel kapcsolatban.

Másnap Eisenhower kiadta a sajtótitkárának, hogy közöljön a médiával egy kijelentést, amely McCarthy-t Hitlerrel hasonlítja össze; egy olyan összehasonlításról szóljon tehát, amely messze nem hízelgő McCarthy számára. Edward R. Murrow és más média-figurák ezután elkezdtek szajkózni és visszhangozni ezt a vonalat.

Mindazonáltal McCarthy lényegileg ugyanazt az eszmét képviselte, mint Theodor Rooseveltt fél évszázaddal korábban, amikor az utóbbi ezt mondta:

„Hazafias kötelesség támogatni [az Elnököt], amennyiben hatékonyan szolgálja az országot. Ugyanígy hazafiatlan dolog nem szembezállni vele, ha ő a szakszerűtlensége miatt vagy más okból nem teljesíti a kötelességét az ország védelmét illetően... Mindenesetre hazafiatlan dolog elhallgatni az igazságot – akár az Elnökről, akár bárki másról essék is szó.”

És természetesen pontosan az igazság volt az, amitől Ike félt. **Vajon nem Eisenhower volt-e az, aki végrehajtotta a Keelhaul-akciót a második világháború után, amelynek keretében antikommunista oroszokat, magyarokat és másokat erőszakosan visszaküldtek hazájukba, a biztos halálba a kommunizmus alatt? Vajon nem Eisenhower volt-e az, aki szándékosan éheztetett halálra több mint 1 millió német hadifoglyot? És vajon nem ugyanaz az Eisenhower volt-e az, aki később ejtőernyősöket küldött Little Rock-ba, bajonettekkel kierőszakolni a faji integrációt?**

A jogi következményre tekintet nélkül a médiaközlmények a Hadsereg/McCarthy meghallgatásokat a kommunistákkal rokonszenvezők számára propagandisztikus győzelemmé torzították. Joseph Welch, a Hadsereg tanácsadója túlzás és ripacszkodás segítségével sikeresen meggyőzte a nagyközönség nagy részét arról, hogy McCarthy komoly megszegésének okozta néhány probléma, amelyet felvetett a meghallgatások folyamán.

Például Welch azt állította a TV-kamerák előtt, hogy egy FBI-jelentés, amely felsorolta a felforgató személyeket a Fort Monmouth-ban, „pontosan a semminek indigós másolata” és „tökéletes hamisítvány” volt, noha Hoover FBI-igazgató azt mondta, hogy ő írta azt. Hasonlóképpen, Welch drámai módon azzal vádolta

McCarthy-t, hogy „hamisított” fényképet nyújtott be bizonyíték gyanánt, holott az teljesen eredeti fénykép volt, amelyet kivágtak és felnagyítottak a tisztább láthatóság kedvéért. A média rájátszott Welch vádjaira és nem vette tudomásul McCarthy magyarázatait.

Welch sokkal inkább színész volt, mint jogász: később, 1959-ben főszerepet játszott az „Egy gyilkosság anatómiája” című, nagyobb hollywoodi filmben, Jimmy Stewart és Lee Remick oldalán. Mindenesetre a Hadsereg/McCarthy meghallgatások alatt a szenátusi meghallgatások terme volt az ő színpada, és kitűnően eljátszotta a maga szerepét. Amikor McCarthy rámutatott, hogy Welch jogi cégének egyik tagja, Fred Fischer, tagja volt a Jogászok Országos Testületének is, egy olyan szervezetnek, amelyet a fő államügyész, mint kommunista frontot idézett, Welch érzéletesen felháborodott és elzokogta a híres sort: „Végül is nincs Önben tisztesség iránti érzék?” Később, a meghallgatások termén kívül újra zokogott a fényképezés kedvéért.

A média beszámolója szerint Welch nagyon emberséges férfiú volt, akit megrázott, hogy McCarthy nemtelen vádaskodásával megpróbálta összetörni Fischer karrierjét, holott McCarthy volt a bajok ösztönzője. Az a tény, hogy McCarthy vádja pontos és igaz volt, nem jelentett semmilyen érvet a média számára.

Ugyanez volt a helyzet a meghallgatások többi epizódjával kapcsolatban is. Egy kortárs megfigyelő, Harold Varney jegyezte meg az American Mercury-ban:

„Sajnos, a McCarthy-ellenes sajtó nem volt eléggé tisztességes ahhoz, hogy nyilvánosan beismerje: a szenátor igazsága bizonyítva lett. A ködösítő papagájként folytatták a „maszatolást”, mintha a cáfolat nem állt volna az ország előtt.”

Az irányított média urai elhatározták, hogy „elkapják” McCarthy-t, és azt tették. Adolf Hitler óta egyetlen politikai figurára sem irányítottak ennyi gyűlöletet, mint őrá.

1954. szeptemberében kongresszusi támogatói közül sokan, akik mindig érzékenyek voltak a politikai szelek irányába, bedobták a törülközőt. Novemberben szenátusi kollégái megfosztották a bizottsági elnökségtől. 1954. december 2-án a Szenátus 67:22 arányban elítélte McCarthy-t „a hagyományokkal ellentétes viselkedése” miatt. Ez az ítélet végérvényesen véget vetett McCarthy törvényhozói tevékenységének.

(Ford.: Tudós-Takács János)

Adolf Hitler

MEIN KAMPF HARCOM

(Krisztus tanításának politikai gyakorlata)

AZ ELSŐ TELJES MAGYAR KIADÁS!

Számos híres könyvet irtak, mialatt a szerzője börtönben sínylődött, de ez a könyv, a Mein Kampf a leghíresebb mind között, s ennek jó okai vannak:

- Egyetlen szerzőnek sem kelt el annyi könyve 1942-ig
- Az egész történelem folyamán egyetlen szerző sem volt annyira ismert, mint Adolf Hitler
- Egyetlen más szerző könyvének sem volt olyan folytonos nyilvánossága, értékesítése, hirdetése és támogatása közel egy évszázadon át az első kiadás után
- Egyetlen más szerzőt sem gyűlölt jobban a zsidóság

A Mein Kampf sokoldalú könyv a komoly gondolkodó számára:

- Ez Adolf Hitler önéletrajza
- Tele van mély elgondolásokkal és filozófiával
- Politikai tanulmány és terv Németország jövője számára
- Ez a német történelem és a világtörténelem elemzése
- Pozitív lépéseket javasol a nemzetek közötti kapcsolatok szempontjából
- Olyan problémákat tárgyal, amelyekkel folytonosan szembesül az emberiség: az egészségügyet, a kommunizmust, a szakszervezeteket, a népszaporulatot, a nemzetgazdaságot, a fajkérdést és az örök zsidókérdést, amelyre pozitív megoldást javasol
- És mindennekfelett: ez a könyv kijelöli Krisztus tanításának politikai gyakorlatát

A Kiadó

HIVATALOS LENGYEL JELENTÉS AZ AUSCHWITZI „GÁZKAMRÁKRÓL”

A Krakói Törvényszéki Intézet megerősíti Leuchter megállapításait

Egy lengyel állami intézmény újabb keletű (1990) vizsgálata hivatalosan megerősítette a Fred Leuchter által – a háború alatti feltételezett német gázkamrákkal kapcsolatban a bíróság számára 1988-ban a helyszínen – végzett, részletes vizsgálat megállapításait. Az amerikai kivégzési szakértő arra a következtetésre jutott, hogy Auschwitz, Birkenau és Majdanek egykori koncentrációs táborainak „gázkamráit” sohasem használták emberek meggyilkolására.

Leuchter széleskörűen elterjedt Jelentésének hatása miatt nyugtalanok az Auschwitzi Állami Múzeum megbízta a Krakói Törvényszéki Kutató Intézetet, hogy végezze el a maga vizsgálatát. Az eredmény: egy gondosan megfogalmazott, 6 oldalas igazságügyi szakértői jelentésben az Intézet szakértői lényegében megismételték Leuchter megállapításait, és burkoltan megerősítették a következtetéseit.

Leuchter vizsgálatával egybevágóan az Intézet specialistái abszolút nem észleltek nyomát cianidnak (vagy ferri-cianid vegyületnek) az állítólagos gázkamrákból vett vakolat- és téglaminták zömében. Cianid-nyomokat 8 mintában észleltek, közülük hetet az auschwitzi főtábor 3. számú blokkjának helyiségeiben, ahol – miként az Intézet szakértői elismerték – a rabok ruházatát Zyklon-gázzal fertőtlenítették.

Cianid-vegyület alig észlelhető nyomát találták a nyolcadik „pozitív” mintában, amely a 15. számú minta volt a Birkenauban lévő II. számú krematórium épületében lévő állítólagos embergyilkoló „gázkamrából”. Jelentős tény, hogy ez volt az egyetlen minta, amelyet feltételezett kivégzési gázkamrából vettek és mutatott valamelyes cianid nyomot. A csaknem észlelhetetlen nyom jelenléte ebben a mintában teljesen összhangban van Leuchter következtetésével: azt a helységet, amelyből a mintát vették, egyszer-kétszer Zyklonnal kellett tetveníteni.

Egy látszólagos „károsodási kontrollban” az Intézet jelentésének szerzői bagatellizálni, illetve tagadni igyekeztek megállapításaik jelentőségét, azt állítva, hogy bizonyos cianid-nyomok eltűnhettek időjárási és elemi tényezők hatására. Ez az állítás egyszerűen nem igaz, ahogy Leuchter és más specialisták kimutatták.

Precízen szólva, nem maga a hidrogén-cianid az, ami nyomot hagy, hanem a vegyületek, amelyek a hidrogén-cianidnak a vassal és más nehézfém-ionokkal való kölcsönhatásából keletkeznek. A keletkező ferri-ferri-cianid vegyületek nagyon stabilak, ahogy James Roth, a Massachusetts-ben lévő Alfa Analitikus Laboratórium vezető kémikusa tanúsította Ernst Zündel 1988-as „holocaust”-perében. A vegyületeket még 45 év után sem tűntethette el az időjárás.

Nem igaz, hogy mindegyik állítólagos gázkamra ki volt téve elemi hatásoknak, ahogy az Intézet szakértői állítják. Konkrétan, az auschwitzi fő táborban lévő teljes krematórium berendezés (a Crema I.), és benne az állítólagos embergyilkoló „gázkamra” teljesen érintetlen volt, mióta 1945 januárjában megszállták a szovjet erők. Hasonlóképpen a Birkenauban lévő krematórium berendezés (Crema II.) állítólagos kivégzési gázkamráját megvédte a beomlott betonmennyezet, és máskülönben eredeti állapotában van.

Érdemes megjegyezni, hogy a Krakói Intézet jelentése egyáltalán nem felelt a többi kényszerítő érvre, amelyeket Leuchter felhozott az ortodox megsemmisítési elmélet kétségbevonása mellett. Miként például rámutat: az általa megvizsgált „gázkamrák” nem voltak megfelelően lezárhatóak, illetve szellőztethetőek, ahhoz, hogy embergyilkoló berendezésként lehessen használni azokat.

Az Auschwitzi Állami Múzeum tisztviselői nyilvánvalóan azért kezdeményezték ezt a vizsgálatot, mert azt remélték, hogy az Intézet jelentése lerontja Leuchter megállapításainak hitelét és megerősíti az ortodox kivégzési történetet. És éppen ilyen nyilvánvaló, hogy ha az Intézet jelentése valóban lerontotta volna az amerikai mérnök kö-

vetkeztetésekének hitelét, az Auschwitzi Állami Múzeum és holocaust-szervezetek világszerte nem vesztegették volna az időt, hanem maximális nyilvánosságot biztosítottak volna a felfedezéseknek.

Jóllehet sem az Auschwitzi Állami Múzeum, sem a Krakói Intézet nem hozta nyilvánosságra ezt az 1990. szeptemberi jelentést, a revizionisták ennek ellenére meg tudták szerezni az eredeti dokumentum másolatát. Robert Faurisson professzor Franciaországban és Fred Leuchter az USA-ban hamarosan hivatkoztak erre a „lengyel Leuchter-jelentésre”, mint az auschwitzi megsemmisítési történet revizionista szemléletének megerősítésére.

Az alábbiakban közöljük a Krakói Intézet jelentésének fordítását.

TÖRVÉNYSZÉKI KUTATÓ INTÉZET

Dr. Jan Sehn krakkói professzor nevében
Törvényszéki Toxikológiai Osztály
Krakkó, 1990. szeptember 24.

Kapta az Auschwitzi Állami Múzeum
1990. október 11.

Az Auschwitz-Birkenau
Állami Múzeum

Ref. No. 1-8523/51/1860/89

A Törvényszéki Kutató Intézet

Dr. Jan Sehn krakkói professzor nevében
ezennel bemutatja ezt a

TÖRVÉNYSZÉKI JELENTÉST,

amelyet Dr. Jan Markiewicz, Dr. Wojciech Gubala, Jerzy Labeledz mérnök és Beata Trzcinska bírósággal jóváhagyott szakértők készítettek.

Válaszul a nyugati publikációkra és a bírósági eljárásokra, amelyek szerint Zyklon B gázt nem használtak emberek meggyilkolására az auschwitzi koncentrációs táborban, az Auschwitzi [Állami] Múzeum felkért minket, hogy a gázkamrák falának vakolatából vegyünk mintát és vizsgáljuk meg hidrogén-cianid jelenléte szempontjából.

Írásos és telefonos megegyezés alapján a Törvényszéki Kutató Intézet szakértői csoportja (melynek tagjai: Dr. Wojciech Gubala és J. Labeledz mérnök) 1990. február 20-án az Auschwitz-Birkenauban lévő táborba és Múzeumba érkezett, abból a célból, hogy mintákat vegyen a vizsgálatra, annak érdekében, hogy meghatározza a hidrogén-cianid sav-vegyületek jelenlétét.

A korábban egyeztetett eljárásnak megfelelően az anyagmintákat, amelyek elsődlegesen a vakolat és a téglafal darabjaiból állnak, Dr. Franciszek Pipernek, a Múzeum főgondnokának jelenlétében a 3. blokk termeiből, az auschwitzi [fő táborban lévő] 1. számú krematórium [épületében], valamint a Birkenauban lévő 2., 3. és 5. számú krematórium [épületeiben] vettük. Vakolat mintákat vettünk a 11. blokkból is, az auschwitzi [fő táborban] Piotr Setkiewicznek, a Múzeum egyik alkalmazottjának jelenlétében.

Összesen 22 mintát vettünk, közöttük a 2 kontrollmintát egy távoli helyről, ahol a HCN-nel szennyeződés nem lenne lehetséges.

A 20 vett minta közül 10-et az auschwitzi [fő táborban] lévő 3. blokkban található (1., 2., 3. és 4. termék-

ből) vettük, ahol a foglyok ruháit Zyklon B-vel tetvenítették. Információink szerint ezeket a termeket kimeszelték a háborús évek alatt. Bizonyos nyomokban kék, illetve sötétkék szennyeződés áttetszik.

5 mintát a Birkenauban lévő 2. számú krematórium [épülete] gázkamrájának romjaiból vettünk, valamint 1 mintát az 5. számú krematórium [épületének] faláról. Egy mintát sem vettünk a 4. számú krematórium [épületének] romjairól, mert a 30-40 cm magas falstruktúrát ott a háború után rekonstruálták.

Továbbá, a Törvényszéki Kutató Intézet munkatársainak átadtak egy borítékot, amely 150g emberi haj tartalmazott (PMO II-6-476 jelzéssel) és amelyet a Múzeum egyik alkalmazottjától kaptak, valamint 4 db. szétporladt lószór-anyagot [„Wlosianski”], amelyet hasonlóképpen egy múzeumi alkalmazottól kaptak (PMO II-6-477-480 jelzéssel).

A nyert anyag (vakolat, téglá, haj, lószór) egyedi mintáit kis darabokra törtük és elhelyeztük egy mikro-diffúziós kamrában. Azután ezeket a mintákat kénsavval kezeltük és 24 órán keresztül kitettük diffúzióknak szobahőmérsékleten egy Conway-kamrában. A keletkező gőzök és gázok nátrium-hidroxid oldatban abszorbeálódtak.

Miután ez a diffúziós folyamat befejeződött, a mintákat színerősségi analízisnek vetettük alá, piridin-pirazolon reagenst használva, és a keletkező színerősséget egy (630 nm) spektrofotométerrel mértük.

A hidro-cianid-sav vegyület megfelelő koncentrációját egy fokbeosztásos görbe segítségével mértük, amely egy ismert koncentrációjú, megfelelően előkészített minta alapján lett kalibrálva.

Az eredmények

A fertőtlenítést végrehajtó 3. blokk termeiből vett 10 mintából 7 mintában hidro-cianid-sav vegyület nyoma- it találtuk 9-147 mikrogramm / a mintaanyag 100 gramm koncentrációban, kálium-cianiddal kalibrált görbe alapján számítva.

A cianid-koncentráció az analizált anyagban:

Minta száma
cianid-koncentráció
az 1990. február 20-i
eljárás alkalmával
mint kálium-cianid kifejezve
(mikrogrammonként/ 100 gramm anyag)

1. sz. minta	17
2. sz. minta	9
7. sz. minta	19
8. sz. minta	35
9. sz. minta	101
10. sz. minta	132
11. sz. minta	147
15. sz. minta	6

Megjegyzés: a többi minta egyikében sem találtunk cianidot.

Minden mintát, amely pozitív eredményt mutatott, infravörös spektrofotometrius analízisnek vetettünk alá egy F TS 15 B company modellű spektrofotométeren. Az ilyen technikával analizált 5 mintában cianid jelenlétét észleltük a 2000-2200 cm frekvenciájú hullámsávoknak megfelelően.

Az 5 „pozitív” bizonyult vakolat-minta mindegyikében egy többé-kevésbé elkülönült kék lerakódás volt észlelhető. A lerakódás ezen fajtája, amely mint porosz kék ismeretes, a cianid vasvegyületekkel való kölcsönhatásnak következménye lehet.

Az 1., 2., 3. és 5. krematóriumból vett minták közül csak a 15. számú mutatott cianid-vegyületeknek észlelhetően kis mennyiségű nyomait (6 mikrogramm/100 gramm vakolat). Ezt a mintát egy oszlopról vettük, amely

a Birkenauban lévő 2. számú krematórium [épülete] gázkamrájának közepén áll.

A haj és a szőrszövet analízise negatív eredményt produkált. A két kontroll-minta analízise szintén negatív volt.

1990. július 18-án Dr. W. Gubala visszatért az auschwitzi koncentrációs táborba és 7 további mintát vett a vakolatból, ahol a hidrogén-cianid vegyületek jelenléte volt észlelhető kémiai analízis által. Ezeket az anyagmintákat még egyszer alávetettük a fent leírt analízis-eljárásnak, és az eredmények ismét pozitívak voltak.

A hidro- cianid-sav (HCN), ami a Zyklon B-preparátumból felszabadult, mintegy 27 C forráspontú folyadék. Sav jellegű, ezért vegyületeket alkot fémes sókkal, amelyek mint cianidok ismeretesek. Az alkáli fémes sói (mint például a nátrium és kálium sói) vízben oldódnak.

A hidro- cianid-sav nagyon gyenge sav, és ennek megfelelően a sói erősebb savakban könnyen felbomlanak. Még a szénsav is, amely a széndioxidnak vízzel való reakciója által képződik, felbontja a ferro-cianidot.

Az erősebb savak, mint a kénsav, könnyen felbontják a cianidokat. A cianid-ionok vegyületei nehézfémekkel sokkal tartósabbak. Ez magában foglalja a már említett porosz kéket is, noha ez is lassan bomlik fel savas környezetben.

Ezért alig feltételezhető, hogy a cianid-vegyületek nyomai még mindig észlelhetők a konstrukciós anyagokban (a vakolatban, téglában) 45 év után, miután ezek ki voltak téve az időjárásnak és az elemi hatásoknak (esőnek, sav-oxidoknak, különösen a kén- és nitrogén-oxidoknak). Megbízhatóbbak lennének a zárt termékből vett vakolat[minták] analízisei, amelyek nem voltak kitéve az időjárás és az elemek hatásának (köztük a savas esőnek).

A 3. blokk termeiből vett vakolat analízise hidro-cianid sav vegyületek jelenlétét mutatja, noha nagyon kis mennyiségben. Ez az eredmény is megerősíti azt a tényt, hogy a 3. blokk ezen termeiben hidrogén-cianid készítményeket (amelyet a Zyklon B tartalmaz) használtak tetvetlenítésre.

Az időjárásnak kitett anyagmintákban lévő hidrogén-cianid sav felfedezése csak esetleges lehet.

A (PMO II-6-477-480 jelzetű) szőrszövetek makroszkopikus és mikroszkopikus vizsgálata hajat mutatott ki a szórt anyagban emberi haj sajátosságaival.

A szakértők:

Dr. Jan Markiewicz prof. igazgató,
Jerzy Labeledz mérnök, a technikai vizsgálat specialistája,
Dr. Wojciech Gubala, toxikológiai igazgató,
Beata Trzcinska, vezető asszisztens
(bélyegző)

Dr. Markiewicz válaszol

Április végén az IHR társaság főszerkesztője, Mark Weber írt Dr. Jan Markiewicznek, a Törvényszéki Kutató Intézet igazgatójának, és megkérte: kommentálja Intézetének 1990. szeptemberi jelentését Leuchter 1988-as vizsgálatának és jelentésének fényében. Egy 1991. június 7-i keltezésű levélben Dr. Markiewicz így válaszolt:

„Megkaptam a levelét a mellékletekkel együtt 1991. április 16-án. Egyetérték Önnel abban, hogy kommentárt kell fűzni az ön 1990. szeptember 24-i jelentéséhez, amit megkíván az információ becsületessége, ami pedig lényeges minden tudományos vizsgálat számára. A Törvényszéki Kutató Intézetünk tudományos kutatási létesítmény, amely az Igazságügyi Minisztériumhoz van csatolva. Az anyagi bizonyítékok vizsgálatait ebben az Intézetben a felektől függetlenül, felkérésre végzik, és a szakértői véleményeket a polgári és büntető ügyekben az igazságszolgáltatás céljából adják meg.

Az Auschwitzi Állami Múzeum akkori igazgatója, Kazimierz Smolen úr megkért, hogy végezzük el „a gázkamrák faláról vett vakolat mintáknak analízisét a hidrogén- cianid jelenlétének szempontjából”. Ebben a levélben feltett kérdéssel kapcsolatban annak esélyét, hogy ilyen mintákban hidrogén-cianidot észlelünk, csaknem semminek minősítettem. Mint kémikus, a törvényszéki kémiai toxológiával 45 éve foglalkozom, így hát ismerem az illékony anyag tulajdonságait. Innen adódik a válaszom. Mindenesetre azt mondtam, hogy ha csak ilyen vizsgálatot vélnék hasznosnak, kész vagyok vállalkozni arra. A további tárgyalásokra és az esetleges vizsgálatokra partneremül kineveztem Dr. Wojciech Gubala-t Intézetünk Törvényszéki Toxikológiai laboratóriumából. Ugyanakkor hivatkoztam Dr. Jan Robel szakértői értékelésére, amelyet Intézetünkben 1945-ben tett, s amely szoros összefügg a szóban forgó problémával...

Miután telefonon megállapodtam az Auschwitzi Múzeum igazgatóságával, Dr. Gubala munkatársával, Jerzy Labeledz úrral odautazott 1990. február 10-én. E két munkatársam körüljárta a tábor területét a gondnokkal, Dr. Franciszek Pipperrel, majd látogatásuk vége felé Piotr Sethkiewicz úrral együtt, és vakolat mintákat vettek a számukra megjelölt helyeken, a korábbi igazgató óhajának megfelelően. Sem én, sem a munkatársaim akkor nem voltunk informálva az úgynevezett „Leuchter-jelentésről”, illetve az abban az időben arról megjelent publikációkról. Vizsgálataik és eredményeik az Ön számára ismeretesek a szakértői jelentésből, amelynek a másolata az ön birtokában van. Szeretném megjegyezni, hogy a Múzeum igazgatósága nem informált minket ennek a szakértői értékelésnek másolatáról és terjesztéséről.

Nos, a különböző országokból hozzánk érkező levelek és publikációk fényében arra a következtetésre jutottam, hogy a vizsgálataink, amelyek a lehetőségek szerint annak megerősítésére irányulnak, hogy cianid-készítményeket használtak a teljes egészükben vagy romjaikban fennmaradt termekben, természetüknél fogva inkább előkészítő és tökéletlen jellegűek. Készek vagyunk kiszélesíteni és elmélyíteni ezeket a vizsgálatokat, és már fel is készültünk azokra. Csak most, amikor az idevágó irodalmi anyag elérhetővé vált számunkra, látjuk a vizsgálatoknak célját és értelmét. Természetesen közzé tesszük eredményeinket, és hozzáférhetővé fogjuk tenni azokat Ön és Intézet számára.”

Válaszul az ebben a levélben felvetett két problémával kapcsolatban:

Ahogy Dr. Markiewicz megemlíti – és ahogy Dr. Faurisson és mások ismételt hangsúlyozták – a hidrogén-cianid valóban illékony anyag. Mindazonáltal ez a tény közvetlenül nem lényeges a Leuchter, illetve a Krakói Intézet által folytatott vizsgálatok szempontjából. A hidrogén-cianid illékonyásával ellentétben a ferro-ferri-cianid vegyületek (a „porosz kék”), amelyek a hidrogén-cianid és a vas kölcsönhatásából jönnek létre, nagyon stabilak, ahogy azt a tekintélyes kémiai utalások megerősítik.

(Ford.: Tudós-Takács János)

MAGYAR TESTVÉR!

NE OLVASD, NE TÁMOGASD
A ZSIDÓK ÉS GYÁVA LAKÁJAİK SZÓCSÖVEIT!
A ZSIDÓ SZELLEM ÖL ÉS BUTÍT!
A SZITTYAKÜRT A BÁTORSÁG,
A TE FAJOD SZELLEME!

Marjay Frigyes

KERESZTES HADJÁRAT

Az egész világ visszafojtott lélegzettel figyelte azt a soha nem látott méretű küzdelmet, amely keleten, Európa és Ázsia mezsgyéjén 1941-ben kezdődött. A harc a keresztény kultúra leszámolása volt a barbárság és a gyűlölet sötét erőivel, amelyek készen álltak arra, hogy borzalmas rabságukba döntsék egész föld-részünket. A német haderő és szövetségesei vállalkoztak arra az emberfölötti feladatra, hogy letörlik Európa térképéről a vörösök fenyegető országát. A szövetséges csapatok halálos acélgyűrűje egymásután körülölelte és megsemmisítette a bolsevik hadosztályokat. S amint felszabadult a vörös uralom alól egy falu, egy város, egy vidék, egymásután ledőltek a lát-szat Potemkin falai is, amelyeket a vörös hatalmasok építettek a „dolgozók hazája” köré. Kietlen tájak vad levegője csapott meg, szegénység, nyomor és rettegés áradt a bolsevisták hazájából, a vörös falak mögül, amelyeken keresztül-gázoltak a szövetségesek elszánt páncélosai. És híradások jutottak el Európába, a mi Európánkba, olyan elképesztő események, olyan borzalmak hírei, amelyeket szinte fel se foghatni józan ésszel. A Vörös Rém igazi arca tűnik elénk. Marjay Frigyes kitűnő könyve ezt az élet-halál harcot mutatja be írásában és képen.

A kommunisták világromboló tevékenysége úgy pereg le előttünk Marjay Frigyes nagy-szerű könyvéből, mint egy izgalmas, borzalmakkal túlszűfolt film. Párizsban kezdődik a cselekmény 1871-ben. Tűz, pusztulás, halál jár a kommunárdok nyomában. S egymás után peregnek az események, nevek tűnnek elő, Marx, Lenin, Trockij, Kun Béla, Szamuelli, Molotov, Kaganovics, Kusinen, Timosenko. Meggyilkolják a cárt, Franciaország a forradalom lázában ég, Bécsben géppuskák ropognak az utcán, a spanyol félszigeten a vörös háború tüze csap az ég s közben Litvinov-Finkelstein „úr” Genfben udvarias mosollyal a világ-békét építgeti.

Marjay könyve nem vádol és nem vitatkozik. Elbeszél. Okiratokat, fotokópiákat, fényképfelvételeket mutat be páratlan gazdagságban. S ez az óriási anyag meggyőzi az olvasót. A Vörös Álarc lehull és aki végigolvassa ezt az egyedülálló, hallatlanul érdekes művet, igazat ad a címnek: valóban kereszties hadjárat folyt a Szovjet ellen.

Kemény borító, 547 old. Ár: 3900 Ft.

Megrendelhető: Gede Testvérek Bt., Tel.: (36-1) 349-4552

E-mail: gedetestverek@yahoo.com

MEGJELENT!!!

James Bacque:

A MEGTERVEZETT HALÁL

Hadifoglyok az amerikai
és francia táborokban a második
világháború után

Kemény borító, 278 oldal. Ár: 3500 Ft

Megrendelhető:

Gede Testvérek Bt.

Tel.: 349-4552

George Lincoln Rockwell:

AZ ELEFÁNTCSONTTORONYTÓL A MAGÁNFALIG: A PROPAGANDA MŰVÉSZEZETÉRŐL

Ha a vak emberekről és az elefántról szóló mesében mindegyik embert arra kérték volna, hogy alkosson egy modellt az elefántról, három nagyon különböző modell létezne. Az a vak ember, aki csak a farkát tapogatta, olyan modellt alkotna, ahogy az elefántot a mesében jellemezte – mint „egyfajta kötelet”. Az a vak ember, aki a lábát tapogatta és azt mondta, hogy az elefánt hasonló a fához, fához hasonló „elefántot” alkotna, míg az az ember, aki csak az ormányát tapogatta, az „elefántját” kígyóhoz hasonlóvá modellezné.

A legtöbb ember, akivel a politikában találkoztam, automatikusan szakértőnek tekintti magát a propaganda területén. De csaknem mindegyikük ugyanazt a típusú alapvető tévedést követi el a maga propagandájában, mint a vak emberek egy elefánt leírásában, ezeknek is, azoknak is hiányos tapasztalatuk van a témájukról. Egy jobboldali üzletember, amikor megbetegszik, nem próbálja önmagát orvosolni, és nem maga próbál jogi praxist folytatni, sőt önmaga reklámozását sem kísérli meg. Hivatásos szakembereket fogad fel, hogy helyette elvégezzék ezeket a magas szakismereteket igénylő munkákat. De amikor ugyanez a jobboldali üzletember arra akar rávenni egy egész nemzetet, hogy értse meg a nemzetre leselkedő veszélyt, habozás nélkül óriási összegeket költ arra, hogy megírja és megteremtse a maga amatőr propagandáját. Majdnem minden esetben olyan propagandát alkot, amelyet ő kedvel, politikai lelkesedésében teljesen megelégedve arról, hogy a propaganda (és a reklám) művésze nem abból áll, hogy a propaganda alkotója szereti a propagált dolgot és ő maga csodálja azt, hanem abból, amivel eléri a kívánt hatást – a reklám esetében az áru eladását, a propaganda esetében pedig a kívánt politikai meggyőződés terjedését. Mivel ő maga képes gondolkodni, feltételezi, hogy a hallgatósága is képes erre – pedig ez teljesen indokolatlan feltételezés. Mivel őt magát taszítja a pontatlanság és a nyers stílus, természetesen, logikusan és általában hajszálpontosan adja elő mondani-valóját. Ezt az ostobaságát tetézi, hogy azt is elfelejti: az utca átlagemberére ébrenlétének minden órájában érzelmileg hat a szakértők által briliáns módon és azzal a céllal megtervezett reklám, hogy a leghatékonyabb pszichológiai hatásokkal ragadja meg az emberek figyelmét. Az egy oldalra sűrített, bőbeszédű és unalmas, átlagos jobboldali írás nemcsak alkalmatlan arra, hogy a politikai meggyőződések versengése közepette megnyerje az átlagemberek rokonszenvét, hanem egyenesen visszatetsző az illetők számára.

A jobboldali értelmiségi spektrum tetején és alján még nagyobb hibákat is elkö-

vetnek a propaganda terén. Mivel a klán típusú emberek képtelenek elolvasni és megérteni az „alkotók nagy szavait”, a legnyersebb és legbrutálisabb megközelítéskén kívül minden mást elvetnek. „Vágd kupán őket” – ez a mottója ezeknek a fiúknak, és bármi másnak az előidézésére irányuló próbálkozás esetén valószínűleg „kommunista-zsidó kémnek” nevezik vagy „kupán vágják” a szóban forgó értelmiségi próbálkozót. Ez az embertípus pl. szereti az Amerikai Nemzetiszocialista Párt „Hajójegy Afrikába” c. számát és a Rohamosztagost, de dühös, mert a Rockwell-jelentés „túl hosszú” és „unalmas”.

Másik szélsőséget jelent a bölcsész jobboldali, aki a szája elé kapja a kezét és émeleg, amikor valaki megmutatja neki mindenkor legnépszerűbb propaganda számmunkát, a „Hajójegy Afrikába” címűt, ami tele van olyan kifejezésekkel, mint „néger hónalj-bűz”, és más hasonlók. Mert a kifinomult úriember inkább olvas Spenglert vagy Gobineau-t, és nem tudja elképzelni, hogy az ilyen szerzők eszméit egy félig analfabéta farmerral jobban meg lehet érteni, ha egy „Hajójegy” adunk nekik, mint ha Houston Stewart Chamberlain egyik kötetét.

A kettő közötti csoportban vannak a Birch-típusú vak emberek, akik dollármilliókat pazarolnak propagandára. Ez valóban elfecsérelt pénz, mert ezt a propagandát nem annak jegyében tervezték, hogy teljesítse azt a feladatot, amit valójában meg kellene tenni, hanem azért, hogy azt hallják, amit hallani szeretnek. Ezek az emberek még sohasem gondolták végig, hogy győzelmük érdekében nemcsak gondolkodókra van szükségük – jobboldaliakra, burzsoáziára, gazdag emberekre és az elit kisebbség többi részére –, hanem a nép hatalmas tömegeire is, akik olyan demagógokat támogatnak, mint Johnson, Roosevelt vagy Kennedy. Goldwater katasztrófája annak a termékeny propagandának és kampánynak a következménye volt, amit a gondolkodók helyett a tömegek megnyerésére terveztek. Ennek következtében a 27 millió Goldwater-gondolkodót legyőzte a szavazásnál a 43 millió Johnsonot óhajító és benne bizakodó ember, akit sohasem ért el a „konzervatív” logika, az unalmas, nőies tea-partik.

A pénz legrosszabb elpocsékolása, amit valaha is láttam a propaganda egész területén, az a speciális vasárnapi melléklet volt, amelyet a Birch Társaság helyezett el az újságokban egész Amerikában. Ez bizonyos városokban negyedmillió dollárba került. Ha ezt azért tervezték volna, hogy a tömegre hasson, az „átlagemberre”, arra az emberre, aki a szívével szavaz, és nem a fejével, akkor megért volna milliókat a közzététele. De ez a társaság ostoba módon a viszonylagos törpe kisebbséget vette célba. A színes címloldal a Birch Társaságnak egy tipikus összejövetelét mutatta egy láthatóan gazdag ember otthonában – olyan nappaliban, amely a dolgozó osztályhoz tartozó, átlagos amerikaiakra nyomasztólag

hat. A Birch Társaság tagjai teát szürcsöltek válogatott finomságokkal, és az egész atmoszféra idegenszerű, nevetséges, sőt lehangoló volt az átlagembereknek – Amerika milliányi „átlag Joe”-jának. Talán lett volna értelme kinyomtatni ezt a „Fortune”-ben. De pénzt költeni arra, hogy ez a reklám (amely csupán a gazdag, finomkodó embereket érheti el) megjelenjen egy tömeg-médiumban, ez olyan megfontolatlan volt, amely a jobboldal hatalomnélküliségét, örökös vereségét és bátortalanágát állandósítja.

Azt jelentené ez, hogy a Birch Társaság magas szintű propagandája pusztán pénz-pocsékolás? Ne felejtjük: egy elefánt nem csupán láb, nem csupán fark, nem csupán ormány. Egy teljes, egész elefántnak az életéhez szüksége van mindezekre a testrészekre. A zsidók, önmaguk propagálásának mesterei (a jobboldaltól eltérően) megértették ezt az alapvető igazságot, és a maguk „árúsító bódéját” úgy szervezték meg, hogy az vonzó legyen minden szint számára.

A kölykök és a primitívek – a „tömegek” – számára a zsidók szatirikus könyveket, szatirikus rajzsorozatokat, durva, láthatóan „szembeszökő” tv-s programokat, mozikat és rádiós bemutatásokat készítenek, és a nyomtatott anyagnak azt a fajtáját állítják elő, amely a True Confessions-ban és a hasonló magazinokban található.

A zsidók a középosztályhoz tartozó alsóbb rétegek számára „objektív”, gondolatokban gazdagabb tv-s „dokumentum-filmekről” gondoskodnak, amelyek azzal áztatják a nem gondolkodó burzsoáziát, hogy részesedik egy vitatkozásra készített témájú, magas szintű „tudományból” kap ismereteket, noha a valóságban a zsidók a durva hazugságoknak és a gyűlöletnek egy igen nagy mennyiségét adagolják az önelégült vak lelkiütkükbe. Ezt a fajta intellektuális pompót nyújtják a Lookban, a Life-ban és a tömegek körében elterjedt más folyóiratokban is.

A középosztályhoz tartozó felsőbb rétegek – az egyetemet végzettek és üzletemberek – számára a zsidók megalkotják az ő Harper's Magazine"-uk és Atlantic Monthly-juk „gondolati darabjait”, amelyek valóban intellektuális művek, mindazonáltal oly kifinomultan mérgeztettek az alapvetően téves feltételezésekkel és hamis tájékoztatásokkal, hogy az égvilágon minden gondolkodó embert kizárólag és elkerülhetetlenül tévútra vezetnek. Ez az, ami megtalálható a fajkeveredés és a liberalizmus őszinte híveinek a kezében. Ez az, ami vallási dogmaként tanítja, hogy elképzelhetetlen más, mint a demokrácia, és a fekete emberek pont olyanok, mint a fehér emberek, csak fekete bőrrel, és a liberalizmus minden ellenfele „fasiszta”, aki majdnem mindenkit meg akar gyilkolni, és nincs más gondolata, mint a vérontás és a zsarnokság. Ezekből, mint kétségbevonhatatlan premisszákból kiindulva a legtöbb őszinte, jó szándékú „gondolkodó” nem hozhat világra semmi mást, mint a fajkeveredés híveit, liberálisokat, beatnikeket,

lázadókat és elveszett lelkeket, akik civilizációnk minden intellektuális központjában úgy rajzanak, mint a bogarak.

Végezetül létezik az ördögien elmesélt, elefántcsonttorony-propaganda, amelyet a valóban intellektuális, magas szinten kifinomult akadémikus közösség számára gondoltak ki, amely tényleg megvizsgálja még az alapvető premisszákat is. Erre az elit osztályra, még ha vékony rétegről van szó, a zsidók nem sajnálják az erőfeszítést és a pénzt. Mivel egy nép intellektuális vezetőinek át kell látniuk az alsó szinteken folyó minden propagandán, a zsidók számára előbb-utóbb katasztrófális lenne, ha az elit figyelmeztetné a tömegeket. Pillanatnyilag a felsőbb csoportot alkotó zsidók ténylegesen a legalapvetőbb dolgokkal kapcsolatban kitalált „tényeket” propagálnak.

Hogy erre a hihetetlen eljárásra egy példát mondjak, szabad legyen idéznem azt a módszert, amelyet annak a dogmatikus „ténynek” kialakítására használtak, hogy nincsenek tudományosan mérhető különbségek az emberfajok között, tehát egyáltalán nincsenek fajok! A zsidók mindenekelőtt néhány emberüket a legfelsőbb egyetemi katedrákhoz juttatták, azzal a kifejezett céllal, hogy akadémikus tekintélyt adjanak az ő „nincs olyan, mint faj” hazugságuknak. Ezek közül az elsők és legfontosabbak közé tartozott Franz Boas, a kommunista ügyekben nagymértékben részt vevő zsidó, aki Sztálinnak születésnapjára üdvözlőt küldött, és akinek a kommunisztákkal való dokumentálható együttműködését egyetlen objektív megfigyelő sem vonhatta kétségbe. Ez a kommunista zsidó 1896-ban kezdett tanítani antropológiát a Columbia Egyetemen és vezette az antropológiai tanszékot 1942-ben bekövetkezett haláláig. Közben egyik könyvet a másik után írta, amelyek azt „bizonyították”, hogy nincsenek faji különbségek az emberek között. Ezek a könyvek: „Kultur und Rasse” (Kultúra és faj) Leipzig, 1914; „Anthropology and Modern Life” (Antropológia és modern élet) New York, 1928; „Aryans and non” (Árjak és nem-árjak) New York, 1934; „General Anthropology” (Általános antropológia) Boston, 1938; „The Question of Race: Aryans and non-Aryans. Are they distinctive types?/ (A faji kérdés: árjak és nem-árjak. Különböző típusok azok?) New York, 1940; „Race and democratic society, a post mortem collection of his writings” (Faj és demokratikus társadalom, írásainak halála utáni gyűjteménye) New York, 1945 – hogy csak néhányat említsünk. Az egész zsidóság belevetette magát az ő emberük reklámozásába. Boas-t minden zsidó tulajdonú újságban és időszaki folyóiratban dicsőítették, és minden akadémiai díjat megadtak neki, amit támogatni tudtak. Boas apránként olyan „alakot” nyert ezen zsidó, kölcsönös csodálaton alapuló szociális technika által, hogy „elismert tekintéllyé” vált a szociális antropológiában és etnológiában. Tanítványai és egyetemi

kollégái – Herskovits, Klineberg, Ashley Montague, Weltfish, a baloldali zsidók undorító gyülekezeteként, mint várható volt – szelvényben-hosszában terjesztették a tanításait, szándékosan mérgezve számos nagy amerikai egyetem két hallgatónemzedékének a lelkét.

Eközben a tisztességes faji kutatókat ellenkező bánásmódban részesítették, a gazdasági bojkottnak és a korlátlan intellektuális mocskolódásnak teljes gyakorlatát alkalmazva. A tisztességes antropológusok nem tudták könyveiket megjelentetni, vagy ha a könyvek megjelentek, nem tudták terjeszteni. Éppen akkor, amikor Boas a maga destruktív tevékenységének tetőpontján volt, Madison Grant, a New York-i Zoológiai Társaság elnöke és az Amerikai Természettörténeti Múzeum kurátora írt egy könyvet az amerikai faji helyzetről, „The conquest of a continent, or the expansion of race in America” (Egy kontinens meghódítása, vagy a faji expanzió Amerikában) New York, 1933 címmel. A könyv határozottan ellentmondott a Boas-féle zsidó faji propagandának és világosan figyelmeztetett a súlyos faji degeneráció fenyegető veszélyére az USA-ban. Erre a B'nai B'rith Rágalmazás Elleni Ligája egy körlevelet intézett a kiadókhöz 1933. december 13-án, amelyben nyíltan azt állították, hogy Grant könyve „ellentétes a zsidó érdekekkel”, és követelték, hogy legyen „megfojtva” – ami meg is történt! E könyv példányaihoz – mint a fajjal kapcsolatos minden tisztességes könyvhöz – nagyon nehéz hozzáfutni. Azok szinte nem léteznek az egyetemi társadalomban – az egyetemi könyvesboltokban és a legnagyobb egyetemi könyvtárakban, néhány kivétellel – nem található.

Ez az egész intellektuális csalás sohasem működhetett volna, ha a mi oldalunknak lett volna elegendő esze megérteni ezt, és lett volna elegendő bátorsága, hogy ennek ellenálljon. De a népünknek ezt a bűnös zsidó megrontását és a zsidók szándékát a mi oldalunk sohasem képes megérteni, és még kevésbé képes harcolni ellene, amíg a fent említett vak emberekhez hasonlóan makacsul folytatja az amatőr, egyszintű propagandisztikus erőfeszítéseit. A baloldali propagandája és szervezete van minden szinten. Az egész baloldal ugyanazon az úton halad – egyenesen az Önök szívébe hatol! Nekik megvan a maguk Acheson dékánjuk, megvannak a Harvard professzoraik, és a Fehér Házban az elnöki támogatóik. De megvannak a brutális verekedő csoportjaik is az acélvárosok utcáin, készen arra, hogy eltörjék ellenfeleik lábszárát egy járdaszegélyen, különös szokásukhoz híven. Eközben megvannak a maguk „katonái” minden szinten, és valamennyien a fehér ember és a nyugati civilizáció elleni ugyanazon gyűlölethadsereg részeiként.

Önhitt, intellektuális kritikussaim közül valaki szánjon rá csupán egy estét, hogy nézzen bele a tv műsoraiba, vagy olvasson el egy tizenéveseknek szóló magazint – nem élvezetből, hanem azért, hogy elemezze a zsidó agymosók mesteri módszereit, és látni fogja, hogy ők nem kizárólagosan az intellektuális propagandát alkalmazzák ördögi munkájuk folytatására, hanem az elképzelhető legostobább, legnyilvánvalóbb és legbrutálisabb antiintellektuális témát is. Ugyanakkor vizsgálja meg a trágárság betörését az újságírókhoz, és látni fogja, hogy a zsidó milyen primitív, nyers propagandát alkalmaz a tömeglélek

számára. Sőt a pornográf, illegális szatirikus könyveket is csempészik; és kézről kézre járnak ezek a könyvek a gyermekek és a felnőttek között, és elárasztják őket a fajkeveredés és a degeneráltság melletti propagandával. Nincs semmi finomkodás az undorító magazinokban, amelyeket tisztességtelen módon nyíltan árulnak.

A zsidók nem korlátozzák támadásaikat a csatorna-propagandára vagy kizárólag az ostoba csoportokra. Isten a tudója, hogy mily nagy mértékben árasztották el Amerikát a maguk mocskos és degenerált „irodalmával”, „művészetével”, „költészetével”, „humoristáival”, romlott színészeivel, vad, őserdei „zenéjükkel”, miközben még mindig bőségesen vannak erős izomzatú kommunista csoportjaik kupán vágni Önöket, ha nem sikerül a megtévesztés. Röviden: az ellenség létrehozta népünk felforgatásának „fekete csodáját” a több szintű propagandával, noha népünk vezetőinek válasza majdnem kizárólag az volt, hogy megpróbálták „bizonyítani” tényekkel és érvekkel, hogy mindez „tévedés”. A propagandában az igaznak és tévesnek nincs jelentősége. Abban csak a hatékonyság és a nem-hatékonyság létezik. Objektíven szólván a zsidó propaganda nem lehet zömével rossz, hanem pszichológiailag majdnem mindig helyes. Gondosan célirányos; speciális hallgatóságra tervezik; nem azzal foglalkozik, amit a propaganda alkotói gondolnak és éreznek, hanem azzal, amit a hallgatóság gondol és érez; és egyöntetűen kiváló és sikeres annak a feladatnak a teljesítésében, amire irányul.

Hogy az ellenpéldát nézzük, a jobboldali propaganda mindig rossz. Nem más, mint változatlan, egyszintű téma, amely általában a középosztály felső rétegét célozza meg. Teljesen lenézi a hallgatóságot, és vég nélkül hangoztatja, hogy „az igazság megszabadít minket”, ha elegendő mennyiséget elolvassunk az „irodalomból” (amelyet a leendő megtérők közül szinte senki sem olvas el). Majdnem minden jobboldali irományt más jobboldaliak olvasnak el, akiknek nincs rá szükségük. A jobboldali propaganda alapvetően reakciós, majdnem teljes egészében a pénzzel, az adókkal, valamint a gazdagság és a szerzett érdekeltiségek védelmével foglalkozik (természetesen az Alkotmány és az „amerikai életforma” és más hasonló iránti „mélyesleges érdeklődéssel”). Ez a propaganda hihetetlenül sznob, és megveti a kérgestenyerű, dolgozó, nyomasztó helyzetben lévő, „átlagember Joe-t”, amely a maga több millió emberével azt a tömeget alkotja, amely hivatalában tartotta Roosewelt-et, Trumant, Eisenhowert, Kennedyt és Johnsonst.

Biztos, hogy szükségünk van az igazságra, a tényekre és az érvekre, de csak azért, hogy megnyerjük ellenforradalmi erőink tisztjeit és altisztjeit, és azután neveljük, képezzük őket az ellenség jól képzett erőivel való intellektuális küzdelemre, de nem a tömegek megtérítésére.

Megpróbálni a „tények és érvek” módszerét a néptömegekkel elfogadtatni – a jobboldal örök buktatója. Nemcsak a jobboldal örök buktatója. Nemcsak a jobboldal, hanem bármely nemzeti újjászületési mozgalom, ha kizárólag ehhez a módszerhez ragaszkodik, annak tiszta (és unalmas) formájában, csak azt éri el, hogy a jobboldali tartalmú anyagot csupán ő maga, valamint néhány zsidó fogja elolvasni. Ez utóbbiak azért, hogy e tartalmat tanulmányozzák és semlegesítsék.

Hitler nemzetiszocialista mozgalma nemcsak nem követte el ezt az ostoba hibát, hanem briliáns módon kiaknáta a propaganda minden területét sugalmazott témáival, amelyet tudományosan úgy terveztek, hogy ne csak néhány nagyképű professzorra gyakoroljanak vonzó hatást, hanem mozgósítsák a nép millióit a kívánt irányba. Hitlernek rendelkezésére állt Julius Streicher Der Stürmer-e, ami tele volt a legvadabb és legvadnyugatibb szenzációkkal, és úgy alakították ki, hogy tartalmuk behatoljon a tömegek tudatába, ami meg is történt. Az egyetemi közösség számára pedig rendelkezésre álltak Alfred Rosenberg, Gottfried Feder és mások művei.

Ismét hangsúlyozom, hogy noha az akadémiai tudós a leghatásosabban a legmagasabb intellektuális szinten egy logikus, lábjegyzetekkel bőven ellátott disszertációval befolyásolható, az egyszerű parasztot vagy munkást teljesen összezavarják és taszítják „a nagy szavak”. Őket a leghatásosabban bármely helyzet teljesen subjektív, durván eltúlzott képének brutális, mesterkéletlen bemutatásával lehet mozgósítani. Csak a propaganda utóbbi fajtája adhatja meg számos meggyőződéses embernek azt a jelentőséget, ami szükséges ahhoz, hogy törvényes politikai tisztséghez jusson. Ezért egy tömegmozgalom jelentősebb propagandájának elementárisnak, közvetlennek és érzelmi jellegűnek kell lennie, ami egyedül képes meggyőzni a tisztességes szíveket (és üres fejeket) – a „Hajójegyek” és a „Rohamosztagos” kedvelőit.

Amikor politikusi pályafutásomat elkezdtem, a propagandámat szándékosan olyan brutálissá és sokkolóan durvává tettem, amilyenre csak tudtam, egyszerűen azért, hogy felkeltem a figyelmet. És véget nem érően építettem egy teljesen kialakított ellenségképet a „zsidókról és négekről” az amerikaiak millióinak lelkében, tekintet nélkül a más szempontokból adódó veszteségekre. (És amikor az a ritka alkalmam nyílt, hogy használhattam bizonyos tömegmédiát, amilyen volt nemrég az az eset, amikor hosszú interjút adtam a Playboy-nak, arra voltam kényszerítve, hogy egy tervszerűen kidolgozott határon járjak aközött, amit én szeretnék elmondani, és amit az ellenség akar tőlem hallani. Hacsak nem keltettem volna legalább félúton egy dühöngő írástudatlan látszatát a három laza fickó előtt, egy ilyen interjú sohasem jelent volna meg nyomtatásban. Az más dolog, hogy a legtöbb ember nem képes megérteni az én „náci” technikámat. Miután ismertté váltam a legtöbb amerikai számára, közzétettem a Rockwell Jelentést, valamivel magasabb színvonalon, mint amilyen a korábbi témám volt. Ez toborozni kezdett bizonyos agyakat, és szerzett bizonyos alaptöket, amire szükségünk volt az előrehaladáshoz. Amikor azután kezdte megteremni a magagyümölcsöt, a Rockwell Jelentéssel nyert talentumokat arra használtam, hogy visszatérjek a nép szintjéhez, és alkottam egy kiadványt, amely a tömegekhez, az „átlagemberhez”, a vicclapok olvasójához, a kölykökhöz lett szabva: a Rohamosztagost.

Egyetemi képzettségű kritikussaim általában korholnak engem a Rohamosztagos vulgáris és brutális témájáért. Mivel ezek az urak nem szeretik látni a „néger” szót nyomtatva, vagy a zsidót nyersen ábrázolva, gyakran azt állítják, hogy én átkozott bolond, csavargó vagy beugrató ügynök vagyok, aki megkísérli tönkretenni az egész

mozgalmat ilyen durva témák megjelentetésével. Ezeknek az őszinte, de szánalmas vak embereknek meg kell érteniük, hogy nem lehet választásokat nyerni akadémikus szavazatokkal. Ahogy Goldwater bizonyította, még a felső osztályokhoz tartozó összes emberrel sem lehet választást nyerni. Az alacsonyabb osztályokhoz tartozó hatalmas tömegek, a sört és a piszkos tréfát kedvelő munkások azok, akikről végső soron függ a mi életben maradásunk. A Rohamosztagos tele karikatúráival, erőszakról és bántalmazásokról szóló írással, tréfaival és általánosan alacsony színvonalával izgalmas és olvasmányos azon emberek számára, akik egy millió év alatt sem olvasnának el egyetlen jobboldali röpiratot sem.

A mozgalom a kialakult tevékenységei alapján és mind a legalsóbb, mind pedig a középosztályhoz tartozó embereknek szóló sikeres sajtótermékekkel végül abba a helyzetbe került, hogy megengedheti magának a kizárólag az akadémikusok és más egyetemi végzettségűek osztályához szóló kiadványok luxusát. Talán a mi témánk nem olyan, mint amit Önök személy szerint élveznek. De a mi fáradozásaink célja nem az, hogy olyan témát alkosson, ami a barátainknak tetszik, hanem az, hogy megnyerje azokat a milliókat, akik most ellenségeink, vagy akik mindkét oldal számára elfeledettek.

Végezetül, ha megengedik, szeretném megérteni a fő gondolatomat egy további hasonlattal. Ha Önöknek van egy lelmi-szerületük, és oda betoppan overallban valaki egy festő teherautójáról élelmiszert vásárolni, nem próbálnak eladni neki orosz kaviárt egy uncias üvegben két dolláros áron, hanem marhahúst, paradicsomot és kenyert fognak kínálni neki. Ha egy francia diplomata tér be az üzletükbe, nem baromfi nyakat próbálnak neki eladni, hanem megpróbálhatják a kaviárt. Ugyanez a helyzet a propagandával kapcsolatban. Ha meg akarnak nyerni minden potenciális „vevőt” rendszeres „vásárlónak”, mivel ezt kell tenniük, ha életben akarnak maradni, akkor raktáron kell tartaniuk az áruknak egy teljes sorozatát, különösen azokat az árukat, amelyeket a leginkább igényel a potenciális vásárlók többsége – és ez marhahúst, kenyeret, paradicsomot jelent, és nem kaviárt és szarvasgombát. Ha egy különleges üzletet nyitnak kizárólag kaviár és szarvasgomba terjesztésére, akkor nyissák meg azt az üzletet egy gazdag kerületben. Ezzel szemben, ha nyitni akarnak egy másik üzletet kizárólag hurkafélék, baromfi nyak és más hasonló árusítására, akkor nyissák meg azt a város néger negyedében. És ha a tömegek számára akarnak élelmiszert nyitni, akkor tartsanak raktáron valamit kaviáron és szarvasgombán kívül is. Mi törekszünk megnyerni elég „vevőt”, hogy uraivá válhassunk az élelmiszert üzletnek, a legnagyobb és legteljesebb „lánckereskedelemmel” vetélkedve, amelyet a világ valaha is látott: a „Sheeny szupermarkettel”, amely mindenki számára tart valamit a raktáron. Ennek érdekében mi bizonyos nagy termékeket gondoltunk ki, speciális vásárlók megnyerésére: a Rohamosztagost, mint „baromfi nyakat”, a Rockwell Jelentést, mint „Delmonico marhapecsenyét”, és most „Cherries Jubilee”-ként a Nemzetiszocialista Világot, amelyet Ön a kezében tart.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Tudós-Takács János:

AZ IGAZI GALILEI-ÜGY

A II. Vatikáni Zsinat óta sok szó esik a katolikus médiában „Isten Népe”-nek, vagyis az Egyházhoz tartozóknak a jogairól, és ezeket a jogokat többnyire az egyházi személyekkel szembeállítva hangsúlyozzák, mintha ezeket a – a marxista osztályharc analógiájára – egy Egyházon belüli „osztályharc” keretében, a klérussal szemben, azoktól mintegy elhódítva lehetne csak érvényesíteni. Ez persze nemcsak egyoldalú beállítás, de teljesen hamis is, hiszen a közösség különböző tagjainak különféle feladata van, s az eltérő feladatok határozzák meg az eltérő jogokat is, amelyek eleve adóttak, azokat nem kell „kiharcolni”. Am sohasem esik szó a keresztény hívek egyik legalapvetőbb jogáról: *minden egyes hívőnek joga van ahhoz, hogy tisztán lásson a hit és erkölcs kérdéseiben*, és a katolikus egyházat (és az egész kereszténységet) érintő legfontosabb történelmi kérdésekben. A katolikus hitet és az egyháztörténetet érintő kérdéskomplexum többek között a Galilei-ügy is, amely a balliberális média jóvoltából teljesen meghamisítva él az emberek tudatában. Az alapvető keresztény jogot jelentő tisztánlátás iránti igény érvényesítését, a Galilei-ügy valóságának megfelelő ismeretét kívánja szolgálni ez az írás.

Galileo Galilei (1564–1641) pisai, majd páduai matematika tanár, később csillagásza azzal vált ismertté, hogy az általa szerkesztett csillagászati távcső segítségével megpillantotta a Hold hegyeit, majd felfedezte a Tejút csillagait és a Jupiter holdjait. Csillagászati kutatásait rendszeresen folyósított pápai támogatással folytatta. Meggyőződéssel vallotta és hirdette Kopernikus (1473–1543) frauenburgi kanonok heliocentrikus világméretét, amely szerint nem a Föld, hanem a Nap a világegyetem középpontja. Ugyanez a világméret tagadta a Föld

mozdulatlanságát, és azt tanította, hogy nem a Nap forog a Föld körül (ahogy a látszat mutatja), hanem a látszólag mozdulatlan Föld forog valójában a tengelye, valamint kering a Nap körül.

A mai történelemhamisító beállítással ellentétben a katolikus egyház a heliocentrikus világméretet sohasem üldözte, sőt még csak nem is helytelenítette, aminek ékes bizonyítéka, hogy a heliocentrikus elmélet megalkotója, Kopernikus maga is egyházi személy volt. Életében sohasem került konfliktusba a hivatalos egyházzal, ami nem is csoda, hiszen a teológia nem a természettudományról, hanem Istenről és az Isten által teremtett világról s azon belül az Isten képmására teremtett ember Istenhez mint végső célhoz való eljutásáról szól. Nem ugyanarról szól a természettudomány és a teológia; az utóbbi számára tulajdonképpen teljesen közömbös, mit tanít a természettudomány, amely neki nem riválisa. A teológiát nem az érdekli, hogyan működik a természet, mik annak fizikai, kémiai, biológiai törvényei; számára a világ első létesítő oka, és végső célja, Isten az érdekes. S ahogy Aquinói Szent Tamás tanítja: a természettudomány sohasem kerülhet ellentétbe a teológiával s általában a vallással. A köztük lévő ellentét mindig csupán látszólagos: vagy a teológus, vagy a természettudós téved. Azért nem lehet e két tudomány (a természettudomány és a teológia) között valóságos ellentét, mert mindkettő végső forrása Isten, aki önmagának nem mondhat ellent.

A látszólagos konfliktus többnyire abból ered, hogy a természettudós, anélkül, hogy észrevenné, túllépi illetékessége határát, és már nem természettudományos, hanem filozófiai, illetve teológiai kijelentést tesz, amely területeken járatlan, és ezek a téves

filozófiai vagy teológiai állítások, és nem a természettudományok kerülnek összetűzésbe a vallással.

Ez volt az eset Galilei esetében is. Amíg megmaradt a szigorú értelemben vett természettudomány (a csillagászat) területén, addig nemcsak nem került ellentétbe az Egyházzal, hanem ellenkezőleg, bőkezű és rendszeres pápai anyagi támogatásban részesült. Am ő is elkövette azt a hibát, hogy átkalandozott a csillagászatból teológiai, biblikus területre: azt állította, hogy az Ószövetség egyik könyvében, nevezetesen József könyvében, a József 10, 12-13-ban tévedés van. Az idézett helyen ez a bibliai szöveg áll:

„Akkor így szólt József az Úrhoz, azon a napon, amelyen odaadta az amoritákat Izrael fiainak színe elé, és azt mondta előttük: 'Nap, ne mozdulj Gibeon felé, és Hold, Ajjalon földje felé!' Erre megállt a Nap és a Hold, amíg a nemzet bosszút nem állt ellenségein... megállt tehát a Nap az ég közepén, s nem sietett lenyugodni egy teljes napig.”

Az idézett szöveg az ember által érzékszervileg megtapasztható látszat szerint és nem természettudományos igénnyel ír le egy jelenséget, egy nyilvánvaló isteni csodát: az izraelita történelemnek ez a napja hosszabb volt, mint 24 óra. Ebben nincs semmi probléma: Isten a természeti törvények alkotója, akkor függesztheti fel tehát egy időre a természetnek bármely törvényét, amikor jónak látja és akarja. A csoda lehetősége nem természettudományos, hanem filozófiai kérdés, ez a filozófia szakterületéhez tartozik.

Nem is ez volt Galilei problémája, hanem azt nem látta tisztán, hogy a Szentírásnak kizárólag üdvtörténelmi és nem természettudományos üzenete van, ezért nem lehet azt állítani, hogy mivel a József 10, 12-13-ban „a Nap megállásáról”, illetve a „Nap megállásáról” van szó, a heliocentrikus elmélet alapján a Szentírásban tévedés van, ahogy ezt Galilei állította. A Szentírás – mivel nem célja a jelenség fizikai lényegének feltárása, a látszat szerint beszél, vagyis nem azt állítja, hogy a Nap tényleg megállt az égen, hanem azt, hogy úgy látszott: a Nap megállt az égen. S ez az utóbbi állítás az, aminek igazságát a Szentírás sugalmazó Isten garantálja. Sajnos, Galilei – túllépve illetékessége határát – ezt tagadta. Ezért – és nem az általa hirdetett heliocentrikus világméret- indított ellene eljárást az inkvizíció, azaz a Congregatio Sacrae Inquisitionis (a Szent Vizsgálat Kongregációja), amelynek az Egyháztól rendelt feladata, kötelessége volt a teológiai szempontból téves állítások, eretnekségek utáni nyomozás, vizsgálat, ténymegállapítás. Ennek a vizsgálatnak a célja a hit tisztaságának megőrzése volt, végső soron az, hogy a Krisztustól származó hitet hűségesen megőrizhesse és tolmácsolhassa, adja át a híveknek az Egyház. Nem a természettudományos haladás megakadályozása, hanem a hívők tisztánlátása, az igazsághoz való joguk gyakorlásának biztosítása volt a cél! Maga az Inkvizíció – a közhiedelemmel ellentétben – nem alkalmazott kínzásokat. Ha megállapította a téves tant, a hirdetőjét felszólította annak nyilvános visszavonására. Ha e felszólításnak az illető eleget tett, azonnal szabadlábra került, és az

egész eljárásnak nem volt semmilyen jogkövetkezménye. Ha az illető nem vonta vissza a téves tanítását, az ügyet átadták a világi hatóságoknak, minthogy igen sokszor az eretnek tanítás köztörvényes bűncselekmények sugalmazója volt. A további nyomozás során esetleg alkalmazott kínzások és a halálos ítélet már a világi hatóságok számájára írandók.

Galilei az ellene indított eljárás során a Biblia téves voltára vonatkozó állítását visszavonta. Magát a heliocentrikus elméletet nem tették az eljárás tárgyává, azt tehát nem kellett visszavonnia. A hivatalos jegyzőkönyvekben nincs semmi nyoma annak az állítólagos – toppantással kísért – kijelentésének: „és mégis mozog a Föld”. Ez az utóbbi egy XIX. századi – teljesen a szerzői fantáziára alapozott – angol színmű nyomán került a köztudatba.

Galilei a per lefolytatása után háborítatlanul – és további pápai anyagi támogatással rendszeresen segítve – folytatta csillagászati munkáit. Nem volt a tudomány mártírja, ahogy ezt ma a balliberális média állítja, nem volt lázadó tudományos forradalmár, hanem – annyi más természettudóshoz hasonlóan – nem ismerte fel, hogy a teológia igazi, a természettudománytól különböző tudomány, amelyhez csak kellő szakismerettel lehet felelősen hozzászólni. Ezt követeli meg az igazság szentsége, és lehet valaki még olyan nagy természettudós, mint amilyen Galilei volt, ettől még nem válik teológiai szakemberré.

Nemcsak a teológia, hanem a filozófia is valódi tudomány, a természettudománytól ugyancsak különbözik, és hasonló módon külön szakismereteket (és hosszú előtanulmányokat) követel meg. Enélkül a „filozófiai” hozzászólások természetesen dilettáns nézeteket tükröznek, a tévedés veszélyével. A filozófia és a természettudomány különbségét jól tükrözi Madách Imre „Az ember tragédiája” című művében, amit a filozófus a természettudósnak mond:

‘A részek tudása a tiétek,

Mi átpillantását vágyjuk az egésznek.’

Rossz úton halad tehát, aki ma „Galilei rehabilitálásáról” beszél, és azt sürgeti, hogy „kérjen bocsánatot ezért a tévedéséért az egyház”. Noha egyes egyházi személyek ténylegesen kifejezték „sajnálkozásukat” a Galilei-ügy miatt, erre nem volt semmi szükség. Nem a teológiának, és nem a vallásnak kell sajnálkoznia, hanem sajnálatra méltó inkább a mai ember, aki bizonyos politikai okok miatt meg van fosztva, hogy az igazságot megismerje. De az igazsággal elő kell állni, „akár alkalmas, akár alkalmatlan” (2Tim 4,2). E sorok írója ezért tárta olvasói elé a meg nem hamisított, igazi Galilei-ügyet.

■ Ksz. 18. AQUINÓI SZENT TAMÁS
A TEOLÓGIA FOGLALATA
Első rész (1-119. kérdés)

■ Ksz. 66. AQUINÓI SZENT TAMÁS
A TEOLÓGIA FOGLALATA
Második rész (1-114. kérdés)

A katolikus egyház legnagyobb hittudósának főműve az Egyház igazi, hamisítatlan, hivatalosan elfogadott teológiáját tartalmazza. Mégis e rendkívül fontos, évszázados mulasztást pótló, kitűnő magyar fordítás terjesztését az Egyházba hatolt marxizmustól, liberalizmustól fertőzött kiválasztottak bénítják. A második rész megjelenésekor Erdő Péter főpásztor e nagy örömhír hallatán sietett közleményben felhívni a hívek, de leginkább az Egyház ellenségeinek figyelmét a kiadó köszönetnyilvánítása ellenében, arra a szerinte téves, naiv rémhíre, hogy bár ő Szent Tamás művét nagyra értékeli, de azért nem annyira nagyra, hogy annak konkrét magyar nyelvű kiadásáért az Aranyborjú egy csekély részét is feláldozta volna, vagy akár az Egyház saját könyvesboltjában terjesztené. Inkább meghagyják ezt a nemes feladatot, az Egyház konkrét kötelességét az állítólag „szélsőséges”, „Istentagadó” hungarista náciknak.

Kemény borító, 841 oldal. Ár: 5400 Ft. Kemény borító, 792 oldal. Ár: 5900 Ft.

ZSIDÓ CSALÁDI ÉRTÉKEK

(Egy ismeretlen szerző kifejti az egyik leglátványosabb zsidó hozzájárulást a nyugati társadalomhoz)

A zsidó fáradhatatlanul elmondja mindenkinek, aki hajlandó meghallgatni, hogy ő sok értékkel járult hozzá a civilizációhoz. Újabban sokan megkérdezik: „Mivel járultak ehhez a zsidók? Mikor? Hol?” Tud-e bárki csupán egy zsidót megnevezni, akire a gyermekek úgy tekintenek, mint hősré? Hogy becsületesek legyünk, van egy terület, ahol a zsidók olyan csodálatos „hozzájárulást” tettek, hogy el kell ismerni: ez a terület zsidó monopólium lett. Rosszabb kifejezés híján erre a kategóriára gyakran mint „zsidó családi értékekre” hivatkoznak. Alább felsorolunk néhány zsidó „hőst” és „hősnőt”, majd röviden részletezzük értékes „hozzájárulásukat” a társadalomhoz.

A Time magazin 1983. május 9-i száma szerint a telefonszex vonalának feltalálója Gloria Leonard. Miss Leonard egyike annak a 21 szerencsés nyertesnek, akik azon a szerencsejátékon vettek részt, amelyet a New Yorki Telefonszolgálat rendezett meg az egyszerű feltárcsázással elérhető szolgáltatások érdekében. Ő felhasználta ezt az alkalmat, hogy hasznát húzza tapasztalataiból, mint számtalan kemény pornófilm sztárja és a High Society keménypornó magazin alapítója és kiadója. Miss Leonard gyakran hivatkozik magára, mint „Egy kedves zsidó lány Bronxból”.

A Time Out magazin 1983. május 6–12. száma beszámolt Al Goldstein Nagy-Britanniába tett látogatásáról, aki a Screw magazin alapítója és kiadója, és a kábeltelevízió „Midnight Blue” csevegő show-jának házigazdája. Steve Grant újságíró megemléltette Goldstein „brooklyni-zsidó őszinteségét”, és úgy jellemezte őt: úgy néz ki, mint „egy külön izraeli követ”. Goldstein ezt mondta: „A brit vámosok megint megrohantak. Túrelmetlenül nekiestek a magazinoknak. Ha ismét ezt teszik, itt telepszem le. Hogyan fogadná ezt a ti környezetetek? Fiúk, ti azt hiszitek, hogy az indiaiak rosszak. Várjatok, amíg előkerül egy zsidó pornográfus. Valószínűleg egy rajzsorozatot indítok Margaret Thatcher és Reagan viszonyáról. Nagyszerű lesz!”

1982. október 13-án a National Film Theatre bemutatta a „Szajhák és istennők- Annie Sprinkle” című filmsorozatot, amelyet az NFI brosúrában úgy jellemeztek, mint „sokkoló, de igaz képsorozat, ... abszurd, őszinte és rajongó szemlélete a szexnek, amely provokálja a nőiség és a szexuális normák határait”. Annie Sprinkle gyakran hivatkozik magára, mint „Brooklyni kedves zsidó lányra”. Sprinkle valódi neve: Ellen Steinberg.

A Sunday Express 1992. december 6-i száma beszámolt arról, hogy az Ann Summers nevű, 6 szexboltból álló üzletláncolat a Gold testvérek, Ralph és David tulajdona. Ővék a Sullivan's Sport Newspapers 50%-a, és egy nők számára kiadott Bite című lány pornó magazin is. Az Ann Summers ügyvezető igazgatója David Gold lánya, Jacqueline. A Ms. London magazin 1993. október 4-i száma beszámolt arról, hogy a most 33 éves Miss Gold „akkor csatlakozott apja üzletéhez, ... amikor 19 éves volt”. Ő „ügyes üzletasszony, aki a Tupperware partik alapján megteremtette az Ann Summers partikat”. Miss Gold ezt mondta: „Amikor megkezdtem a munkát, az üzlet férfi orientációjú volt. A par-

tik nagyon fellelkesítettek, mert egy egészen új felvevő piacot láttam meg a nők számára.”

A Harper's and Queen 1992. februári száma beszámolt Siegmund Freud leszármazottainak „családi értékeiről”. Lucian unoka festő, aki „meztelenül ábrázolta feleségeit, szeretőit és gyermekeit a festményein”. Raffaella Barker újságíró ezt így kommentálta: „Egy festőművész sem festette le meztelenül a lányait oly sokszor, mint Lucian Freud.” „Esther lánya írt egy regényt Bella nővérel és az össze nem házasodott szülei közös életéről.”

Evelyn Kaye speciális vizsgálatot folytatott a „zsidó családi értékekről” „Lyuk a lepedőn: a modern nő szemlélete az ortodox és a haszidikus zsidóságról” című könyvében (Lyle Stuart Publishers, 1987). Mrs. Kaye úgy jellemzi „a gojok elleni tanítást”, mint „az igazi odaadó haszidikus, illetve ortodox zsidó, valamint sok más zsidó jellemzőjét, a nem-zsidók megkérdőjelezhetetlen gyűlöletét. Ez az ultrortodox és haszidikus filozófia alapja.” A könyv címe a következő zsidó törvényen alapul: „**A feleség tisztességének megőrzéséért a szexuális együttlét alatt egy lepedőt kell a feleség és a férje közé helyezni, a megfelelő helyen egy lyukkal, hogy a helyes érintkezést gyakorolják.**”

Chaim Bermant a Jewish Chronicle 1993. januári számában felhívta a figyelmet a Rio de Janeiro-i és a Buenos Aires-i zsidó temetőkre. Nyilvánvalóan ezek olyan egyedülálló zsidó temetők, amelyeket „anti-náci” zsidó vandálok nem szentségtelenítettek meg. Bermant is beszélt arról, hogy a XX. század elején a zsidók milyen hatást gyakoroltak az angol társadalomra. Ugyanezen időszakban (1903–1909) 151 idegent, zömével zsidókat ítéltek el bordélyházak üzemeltetéséért, és 521-et utcai leszólításért... Avigdor Schonfeld rabbi is megemléltette, hogy a zsidó prostituáltak emlegetése ártott a zsidók jó hírnevének.

Egy másik festő, aki a zsidó „családi értékeket” alkalmazta a „művészetére”: Robert Lenkiewicz, akit Paul Pickering így jellemezett a Sunday Telegraph 1993. november 28-i számában: „Lenkiewicz 1943-ban született zsidó szülőktől... Legjobb művei közül néhány Lucian Freud hatását tükrözi... Zsidó neveltetése és a holocaust folytonos motivációit jelentik a megszálltak magatartása, különösen pedig a nácizmus iránti érdeklődésének... 'Ez témáim egyike. Eddig összesen 18 projektet szenteltem neki, és ezek a megszálltak magatartásának a meghatározására irányulnak.' Lenkiewicz kiugrónak tűnik festményeiben. Alkalmanként egy kissé túlságosan is kiugró: az egyik festményén az látható, hogy egy kecskével közösül... 20 évvel ezelőtt jött nyugatra (Plymouth-ba), miután a rendőrség kiutasította Hampstead-ből. 'Nagyon igazuk volt. Úgy látszott, hogy középpontja vagyok a rossz embereknek. Azt mondták nekem, hogy távozzak a városból, és sose térjek vissza.' Talán azért, mert Lenkiewicznek 15 törvénytelen gyermeke volt különböző nőktől, vonja le Pickering a következtetést: „Robert pontosan az a fajta művész, akitől az atyák óvják a leányaikat.”

Robert J. Stoller a „Pornó: a huszadik század mítoszai”

című, 1991-ben megjelent könyvében olyan emberek lelkiességét akarta megérteni, akik a kemény pornográfia üzletében közreműködnek, amelynek központja Kalifornia San Fernando völgyében van. Miközben néhány színészt és színésznőt interjúvolt, azt mondták neki: „Képzeld el, ha Önt a pornó-színpadon üdvözölnék, milyen fantasztikusan érezné magát. E színpad szereplői egy népes család tagjai... Ténylegesen a pornósztár úgy érzi, mintha egy X-osztályú vidéki klubba látogatna. Ezért sok zsidó ismerőse van.”

A Guardian New York-i tudósítója, Mark Iran 1994. január 4-én a „New York főújtjai tisztábbá válnak” című cikkében azt írja: „Chelsea-ben, Alsó-Manhattan-ben izraeliek működtetik a pornó üzletágat...”

A Guardian 1992. április 22-i száma közölt egy cikket „Az élvezet nyelvezete” címmel, amelyben Geraldine Bedell beszélt Isabel Koprowski életpályájáról. Miss Bedell így számolt be erről: „A 36 éves Koprowski pornográf író. Ez a saját definíciója annak, amit ő tesz, mint a Fórum és a Penthouse, valamint... egy új vezető bulvármagazin, a For Women ügyvezető kiadója. Ez utóbbiról azt ígerte, hogy 'összekötő kapocs lesz a Penthouse és a Marie Claire között'. Miss Koprowski azt mondta Tony Parsons-nak, a londoni Evening Standard újságírójának 1992. április 13-án, hogy 'Célunk kitolni a női magazinok határait'. Miss Koprowskit a Jewish Chronicle „egy kedves zsidó lány” jellemezte.

George Orwell a „Down and Out in Paris and London” című első könyvében leírt egy beszélgetést, amelyet orosz lakótársával folytatott: „Elmondom neked, hogy milyenek a zsidók. Egyszer, a háború korai hónapjaiban felvonulóban voltunk, és megálltunk egy faluban éjszakára. Egy Iskarióti Júdához hasonló, borzalmas, vörös szakállú, öreg zsidó sompolygott a szállásomra. Megkérdeztem, mit óhajt. Ezt mondta: 'Méltóságos Uram! Egy lányt hoztam Önnek, egy gyönyörű, fiatal, mindössze 17 éves lányt. Csupán 50 frank lesz az ára.' Ezt feleltem: 'Köszönöm, elviheti őt, nem akarok semmilyen betegséget kapni.' 'Betegséget!' – kiáltotta a zsidó. 'De kapitány úr, nem kell attól félnie. Ő az én lányom!'”

Nahát, ilyenek a zsidó családi értékek.

(Ford.: Tudós-Takács János)

FEHÉRLÓFIA KÖNYVESBOLT

1085 BUDAPEST, JÓZSEF KRT. 44.
(József utca sarok)
TEL.: 303-1072
WWW.FEHERLOFIA.HU

FIGYELEM!

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

<http://www.szittyia.com>
e-mail: hszm@szittyia.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR

Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasszerkesztő:
UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényegyet nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levél cím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft

Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

